

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

 WARSZAWA.

№ 9.

 1 maja 1926.

T R E Ś Ć :

ROZPORZĄDZENIA:

8.	Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1926 r. o utworzeniu kancelarii notarialnej w Kosowie na Polesiu w okręgu sądu okręgowego w Grodnie	Str. 127
9.	Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1926 r. o ustaleniu liczby obrońców sądowych i obrońców przy sądach pokoju w okręgu sądu okręgowego w Grodnie	127
10.	Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaspakajaniu potrzeb religijnych więźniów i o działalności oświatowej, szkolnej i pozaszkolnej w więzieniach	127

OKÓLNIKI:

№ 1169/II. A./26	w sprawie wypełniania nakazów o doprowadzaniu aresztantów	133
№ 1170/II. G. S./26	w sprawie przesyłania izbom kontroli odpisów zawartych umów	133

PISMA OKÓLNE:

№ 1006/III. A. W./26	w sprawie zgłaszania zmiany miejsca zamieszkania przez oficerów i szeregowych rezerwy i pospolitego ruszenia	135

№ 1007/III. A. W./26 w sprawie nieprzesyłania do zakładów wychowawczo poprawczych chorych wychowañców	Str. 135
№ 1008/II. O./26 w sprawie interpretacji art. 11 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. 1924 r. № 6 poz. 46).	136
№ 1009/II. G. S./26 w sprawie posługiwania się depeszami tylko w wypadkach istotnej konieczności	136
№ 1010/II. G. S./26 w sprawie uposażenia na miesiąc maj 1926 r.	137
№ 1012/III. P. W./26 w sprawie zmiany cennika środków leczniczych, dostarczanych dla więzień z Centralnej Apteki Więzień	137
№ 1013/III. P. W./26 w sprawie pokrywania należności za kartki rejestracyjne na więźniów fachowców	142
WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO z dnia 21 listopada 1925 r. № Z. S. 24/25, dotyczący wykładni art. 21 konstytucji w zakresie przerwy i wstrzymania (zawieszenia biegu przedawnienia przeciw posłom sejmowym (senatorom)	142
PRZEPISY dotyczące składu osobowego Administracji więziennej i wykonywania przez nią obowiązków służbowych	145
KOMUNIKATY:	
w sprawie falsyfikatów biletów zdawkowych 5-cio złotych emisji 1 maja 1925 r.	163
w sprawie falsyfikatów banknotów 10-cio złotych z datą 15 lipca 1924 r.	163
w sprawie przyjmowania papierów wartościowych na wadja i kaucje	164
w sprawie podziału czynności komorników mających siedzibę urzędową w m. st. Warszawie.	165
RUCH SŁUŻBOWY	167
ADWOKATURA:	
w Okręgu Izby Adwokackiej w Warszawie	172
KONKURS	172

8.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1926 r. o utworzeniu kancelarii notarialnej w Kosowie na Polesiu w okręgu sądu okręgowego w Grodnie.

Na mocy art. 4 ustawy notarialnej z 1866 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Tworzy się kancelarię notarialną w mieście Kosowie na Polesiu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

Dr. S. Piechocki

9.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1926 r. o ustaleniu liczby obrońców sądowych i obrońców przy sądach pokoju w okręgu sądu okręgowego w Grodnie.

Na mocy art. 1 dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. w sprawie przepisów tymczasowych o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju (Dz. P. P. P. № 15 poz. 205) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 czerwca 1923 r. w sprawie rozciągnięcia na ziemie wschodnie dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. o obrońcach sądowych i obrońcach przy sądach pokoju (Dz. U. R. P. № 60 poz. 439) zarządza się co następuje:

§ 1. Zwiija się jedno stanowisko obrońcy w Grodnie.

§ 2. Ustala się jedno stanowisko obrońcy w Skidlu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości:

Dr. S. Piechocki

10.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 kwietnia 1926 r. o zaspakajaniu potrzeb religijnych więźniów i o działalności oświatowej, szkolnej i pozaszkolnej w więzieniach.

Na podstawie artykułu 11 dekretu Naczelnika Państwa w sprawie tymczasowych przepisów więziennych z dnia 8 lutego 1919 roku (Dz. Pr. № 15 poz. 202), art. IX austrj. ustawy z dnia 23 maja 1873 r. wprowadzającej ustawę

o postępowaniu karnem, Instrukcji dla Sądów Karnych z dnia 16 czerwca 1854 roku L. 165 austr. D. Ust. P. i § 83 p. 2 pruskiej Ordynacji Więziennej z dnia 21 grudnia 1898 roku, zarządzam:

A) Opieka duchowa.

§ 1. Każdemu więźniowi służy prawo obcowania z duchownym swego wyznania i zaspakajania swoich potrzeb religijnych.

§ 2. Opieki duchowej udzielają więźniom upoważnieni do tego przez Ministerstwo Sprawiedliwości duchowni wyznań religijnych, do których więźniowie należą.

§ 3. W zakładach karnych i więzieniach większych (I i II klasy) powinny być, zaś w więzieniach mniejszych (III klasy względnie aresztach) mogą być zorganizowane nabożeństwa i inne praktyki religijne w stałych odstępach czasu, o ile jest to niemożliwe do wykonania, powinny odbywać się przynajmniej wspólnie modlitwy.

§ 4. W każdym więzieniu, mieszczącym co najmniej 100 więźniów karnych jednego i tego samego wyznania chrześcijańskiego, należy postarać się o pozyskanie duszpasterza i zorganizowanie regularnego odprawiania nabożeństw.

§ 5. Więźniowie wyznania mojżeszowego mogą odprawiać wspólne modły w soboty i święta swego wyznania w pomieszczeniu do tego przeznaczonym.

§ 6. Duchowni, sprawujący przy więzieniach obowiązki duszpasterzy, pod względem przestrzegania obowiązujących przepisów więziennych stosować się winni do zarządzeń naczelnika więzienia.

§ 7. Do obowiązków duchownego należy:

- a) odprawianie nabożeństw w niedziele, święta uroczyste danego wyznania i w święta narodowe,
- b) odwiedzanie więźniów w ich celach, w celu niesienia im pomocy i pociechy religijnej,
- c) regularne odbywanie z więźniami pogaderek religijnych,
- d) wykładanie nauki religji w szkole,
- e) sprawowanie wogóle wszelkich praktyk religijnych według zasad danej religji.

§ 8. Nabożeństwa powinny się odbywać w kaplicy więziennej lub w pomieszczeniu, specjalnie na ten cel wyznaczonym.

§ 9. Na nabożeństwach obecni mogą być wszyscy więźniowie, którzy tego zapragną, nie wyłączając osadzonych w areszcie więziennym (karcerze), o ile wymiary pomieszczenia i względy bezpieczeństwa na to pozwolą. Więźniowie przewencyjni mogą uczęszczać na nabożeństwo, o ile posiadają zezwolenie tej władzy, do której dyspozycji pozostają. Wszelki przymus pod tym względem ze strony administracji więziennej jest niedopuszczalny.

§ 10. Celem uniemożliwienia komunikowania się więźniów ze sobą, powinni być podczas nabożeństwa oddzieleni więźniowie karni od przewencyjnych, kobiety od mężczyzn, nieletni od dorosłych.

§ 11. Duchowni różnych wyznań mogą za zgodą i w porozumieniu z naczelnikiem więzienia odwiedzać w celach swoich współwyznawców, nie mogą jednak w rozmowach z więźniami wykraczać poza dziedzinę moralno-

religijną. Nie mogą być dopuszczani duchowni do więźniów, nienależących do ich wyznań.

§ 12. Prośby więźniów o pozwolenie bywania na nabożeństwie i przyjmowania u siebie duchownych wyznania, do którego sami nie należą, mogą być uwzględnione w wypadkach wyjątkowych za zezwoleniem władzy prokuratorowskiej i za zgodą duchownego tego wyznania. Więźniowie przewencyjni muszą mieć na to zezwolenie władzy, do której dyspozycji pozostają.

§ 13. W niedziele i dni świąteczne w czasie nabożeństwa powinny być wygłaszane dla więźniów kazania o charakterze moralno-religijnym.

§ 14. Co roku w okresie wielkanocnym powinny odbywać się rekolekcje i spowiedź. Porządek i sposób ich odbycia określają po wspólnem porozumieniu naczelnik i kapelan więzienny.

§ 15. Rekolekcje, spowiedź i odprawianie uroczystych nabożeństw mogą odbywać się w więzieniu przy pomocy zaproszonych duchownych właściwych wyznań, jednakże bez specjalnego wynagrodzenia.

§ 16. W wypadku narodzin w więzieniu duchowny obowiązany jest dokonać odpowiedniego obrzędu.

§ 17. Zezwolenia na zawarcie ślubu w więzieniu udziela więźniom karnym Minister Sprawiedliwości, a więźniom przewencyjnym—władze do których dyspozycji pozostają.

§ 18. Naczelnik więzienia lub jego zastępca obowiązany jest pilnować osobiście porządku i należytej powagi przy odprawianiu nabożeństw kościelnych.

B) Nauka szkolna.

§ 19. W większych więzieniach, zwłaszcza zaś w więzieniach, w których umieszczani są nieletni, powinny być zorganizowane szkoły dla więźniów. O otwarciu w danym więzieniu szkoły decyduje Minister Sprawiedliwości.

§ 20. W szkołach więziennych powinny być wykładane: nauka religji, czytania i pisanie, arytmetyka, historia, geografia, z szczególnem uwzględnieniem geografji i historii Polski, oraz nauka rzemiosł. Pozatem mogą być wykładane i inne przedmioty, wchodzące w zakres programu szkół powszechnych li tylko za zezwoleniem Ministra Sprawiedliwości. Wykłady odbywają się w języku polskim.

§ 21. Obowiązkowemu nauczaniu podlegają więźniowie nieletni oraz dorośli, skazani na karę pozbawienia wolności ponad 1 rok, którzy nie przekroczyli wieku lat 40 i nie posiadają świadectwa z ukończenia szkoły powszechnej, lub 4 klas szkoły średniej.

§ 22. Pozostali więźniowie mogą uczęszczać do szkoły, zasądzeni (karni), jedynie za zezwoleniem naczelnika więzienia, przewencyjni (śledczy), za zgodą władzy, do której dyspozycji osadzeni są w więzieniu.

§ 23. Nauczanie więźniów, niezajętych pracą, należy prowadzić w godzinach przedpołudniowych, dla zajętych zaś pracą w godzinach wieczornych, nie dłużej jednak, jak do godz. 21, z uwzględnieniem jednej godziny przerwy między ukończeniem pracy, a rozpoczęciem nauki.

§ 24. Szkoła dla dorosłych powinna być podzielona na trzy oddziały: oddział I dla analfabetów w celu nauki czytania, pisanja i rachowania; od-

dział 2 dla półanalfabetów, nieumiejących dobrze czytać i pisać, w celu dania im wiadomości w zakresie szkół powszechnych; oddział 3 (fakultatywny) dla więźniów, posiadających wykształcenie w zakresie szkół powszechnych i innych równorzędnych, celem pogłębienia ich wiedzy i dalszego kształcenia.

Nauczanie więźniów pierwszego oddziału powinno odbywać się co najmniej trzy razy tygodniowo po 2 godziny dziennie, drugiego oddziału—2 razy tygodniowo po 2 godziny dziennie, trzeciego oddziału 2 razy tygodniowo po jednej godzinie dziennie.

§ 25. Więźniów, zaliczonych do pierwszych dwóch oddziałów, należy od dzielić — w celu osiągnięcia lepszych rezultatów nauki—na niewielkie zespoły uczniowskie; zespoły uczniowskie więźniów oddziału 3 mogą być większe.

§ 26. Nauczanie analfabetów w więzieniu jest obowiązkowe, doksztalcenie zaś może mieć miejsce w zależności od miejscowych warunków.

§ 27. Nauka szkolna odbywać się powinna w specjalnie na ten cel przeznaczonym pomieszczeniu według planu, opracowanego przez naczelnika więzienia i zatwierdzonego przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Zajęcia szkolne powinny być o ile możliwości prowadzone oddzielnie dla dorosłych i nieletnich, zawsze zaś oddzielnie dla kobiet i mężczyzn.

§ 28. Materiały piśmienne i podręczniki otrzymują więźniowie bezpłatnie. Zeszyty powinny być ponumerowane i przeszurowane i natychmiast po ukończeniu wykładu zwrócone nauczycielowi. W razie stwierdzenia przez właściwego nauczyciela pilności oraz dobrych postępów w nauce może naczelnik więzienia zezwolić danemu więźniowi na zabieranie do cel podręczników szkolnych lub materiałów piśmiennych, celem dalszego prowadzenia zajęć.

§ 29. W szkole więziennej należy używać podręczników, zatwierdzonych przez Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 30. Wyniki postępów więźniów w nauce powinny być zapisywane w dzienniku szkolnym, a wynik egzaminu ponadto w aktach osobowych więźniów. Przy wstąpieniu do szkoły i przejściu z oddziału do oddziału oraz po ukończeniu szkoły więźniowie podlegają egzaminowi.

W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi: prokurator miejscowy jako przewodniczący, naczelnik więzienia, kapelan, nauczyciel, względnie przedstawiciel inspektoratu szkolnego. Z ukończenia szkoły więźniowie mogą otrzymywać świadectwa.

§ 31. Więźniowie, którzy wykazują pilność i zadawalające postępy w nauce, otrzymują odznaki na rękawie lub kołnierzu, które dają im prawo, pod warunkiem dobrego sprawowania się, do otrzymania ulg, przewidzianych regulaminem więziennym (odwiedziny, korespondencja i inne) oraz nagród w postaci książek.

§ 32. Więźniowie, zakłócający swym zachowaniem porządek lub przeszkadzający w zajęciach, mogą być przez nauczyciela usunięci z pomieszczenia szkolnego, a pozatem ulegną karze dyscyplinarnej lub zostaną przez naczelnika więzienia na pewien okres czasu pozbawieni prawa uczęszczania do szkoły.

§ 33. Nauczycielem w szkole więziennej może być tylko osoba, posiadająca cenzus nauczycielski, wymagany przez Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. oraz kilkuletnie doświadczenie. W szkole więziennej dla mężczyzn mogą nauczać wyłącznie nauczyciele mężczyźni, w szkołach więziennych dla kobiet—nauczycielki kobiety.

Wyjątki dopuszczalne są tylko za zezwoleniem Ministra Sprawiedliwości.

§ 34. Oprócz stałych nauczycieli więziennych mogą być dopuszczane do nauczania w szkole więziennej inne osoby, opłacane przez patronaty i instytucje kulturalno-oświatowe lub też ofiarowujące swą pracę bezpłatnie, za zgodą Min. Sprawiedl.

§ 35. Naukę religii wykładają duchowni odpowiednich wyznań religijnych.

§ 36. Pomoc w nauczaniu w szkołach więziennych może być powierzona więźniom, posiadającym odpowiednie kwalifikacje naukowe, lecz tylko za zezwoleniem Min. Sprawiedl.

§ 37. Nauczyciele więzienni pod względem przestrzegania regulaminu więziennego powinni się stosować do zarządzeń naczelnika więzienia; o postępach więźniów w naukach personel nauczycielski stale informuje naczelnika więzienia.

§ 38. Naczelnik więzienia obowiązany jest corocznie składać Ministerstwu Sprawiedliwości sprawozdania podług ustanowionego wzoru.

§ 39. Inspekcja szkolna oraz powołane do kontroli szkół publicznych organy Min. Wyzn. Relig. i Ośw. Publ. mają prawo dozoru nad szkołami więziennymi.

C) Oświata pozaszkolna.

§ 40. W celu podniesienia rozwoju umysłowego więźniów, ich umoralnienia oraz udzielenia im wiadomości praktycznych mogą być w więzieniach urządzane odczyty i pogadanki.

§ 41. Odczyty i pogadanki na tematy polityczne i takie, które mogłyby mieć wpływ na podniecenie zmysłowej wyobraźni więźniów, są wzbronione.

§ 42. Więźniowie przewencyjni mogą uczęszczać na odczyty i pogadanki tylko za zezwoleniem tej władzy, do której dyspozycji są osadzeni w więzieniu.

§ 43. Urządzanie odczytów i pogadank w więzieniach należy do obowiązków duchownych i nauczycieli.

§ 44. Do prowadzenia odczytów i pogadank w więzieniach mogą być dopuszczone również patronaty i stowarzyszenia kulturalno-oświatowe, a także więźniowie, posiadający ku temu odpowiednie kwalifikacje w tym jednak wypadku za każdorazowym zezwoleniem prokuratora, a dla przewencyjnych także i władzy, do której dyspozycji pozostają, przyczem program ich odczytów i pogadank powinien być uprzednio złożony do aprobaty prokuratorowi.

§ 45. Posiłkowanie się przy odczytach i pogadankach przezrociami jest dozwolone.

§ 46. Podczas zajęć szkolnych i w czasie pogadank i odczytów w sali wykładowej powinien być obecny inspektor służbowy, lub starszy dozorca więzienia; wyprowadzenie więźniów z cel do szkoły i z powrotem odbywać się powinno przy zwiększonym w tym celu dozorcze i zastosowaniu jaknajdalej idącej ostrożności.

§ 47. Wzbronione są zajęcia naukowe, które wymagają specjalnych urządzeń, maszyn i aparatów oraz których charakter pracy naukowej może zagrażać niebezpieczeństwem, zakłócać spokój w więzieniu lub ułatwić ucieczkę.

§ 48. Dzieła napisane w języku obcym, nieznanym administracji i nauczycielowi więziennemu, dopuszczone być mogą za zezwoleniem władz prokuratorskich.

D) Biblioteki.

§ 49. W każdym więzieniu winna być, o ile możliwości, zorganizowana biblioteka więzienna, która może zawierać:

- a) książki treści religijnej,
- b) podręczniki szkolne i naukowe,
- c) wszelkie inne książki oraz pisma przez Ministra Sprawiedliwości dozwolone.

§ 50. Biblioteka więzienna kompletuje się:

- a) z książek i pism specjalnie w tym celu z polecenia Ministra Sprawiedliwości zakupywanych,
- b) z książek, zaofiarowanych przez osoby lub instytucje prywatne jednakże po uprzednim zaaprobowaniu tych książek przez Ministra Sprawiedliwości.

§ 51. Zarząd biblioteką należy do jednego z nauczycieli szkoły więziennej według wyboru naczelnika więzienia, w więzieniach zaś, gdzie niema szkoły do jednego z urzędników lub funkcjonariuszów więziennych.

§ 52. Korzystać z biblioteki więziennej mogą:

- a) więźniowie, uczęszczający do szkoły więziennej,
- b) wszyscy inni więźniowie za zezwoleniem naczelnika więzienia.

§ 53. Za świadome uszkodzenie lub zniszczenie książki więźniowie są odpowiedzialni dyscyplinarnie z potrąceniem z ich funduszków kosztów nabycia książki.

§ 54. Naczelnik więzienia może zezwolić więźniom karnym na korzystanie z książek, nieobjętych katalogiem biblioteki więziennej:

- a) o ile dany więzień, ze względu na swe wykształcenie, pragnie korzystać z książek specjalnej treści naukowej, jak np. prawnych, lekarskich, przyrodniczych i t. p.,
- b) o ile to jest pożądane zgodnie z zaświadczeniem nauczyciela szkolnego dla uzupełnienia wykształcenia szkolnego.

§ 55. W razie wątpliwości co do treści książki dostarczonej dla więźnia decydują o jej dopuszczeniu władze prokuratorskie. W odniesieniu do więźniów przewencyjnych potrzebna jest zgoda władz dysponujących.

§ 56. Gazety i pisma mogą być wydawane więźniom w ograniczonej ilości jedynie za zezwoleniem władz dysponujących.

§ 57. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą §§ 82, 83 p. 1, 3 i 84 prusk. ordynacji więziennej z dnia 21 grudnia 1898 r., § 29 austriackich przepisów służbowych dla personelu dozorczo przy domach więziennych trybunałów oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 maja 1924 r. (Dz. Urz. Min. Sprawiedl. z dnia 1 czerwca 1924 r. № 11).

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1169 II. A. /26

w sprawie

wypełniania nakazów o doprowadzaniu aresztantów.

Do wszystkich władz wymiaru sprawiedliwości.

Komenda Główna Policji Państwowej komunikuje, że przesyłane przez sądy do policji nakazy doprowadzania aresztantów z więzień nie zawsze są dokładnie wypełniane we wszystkich rubrykach szczegółami, odnoszącymi się do osoby oskarżonego. Brak dokładnych danych co do osoby powołuje częstokroć omyłki, skutkiem czego doprowadzani są często do sądów zupełnie inni aresztanci o tem samym nazwisku. Ponadto niewypełnianie rubryk, wskazujących na zarzucany doprowadzonemu czyn przestępny (odpowiednie artykuły k. k. względnie u. k.), utrudnia policji orientowanie się, czy ma do czynienia z mniej lub więcej niebezpiecznym przestępcą, i uniemożliwia stosowanie odpowiednich środków ostrożności, tudzież nie pozwala na orientowanie się, do jakiej kategorii przestępców (politycznych, karnych i t. p.) doprowadzony należy.

Z uwagi na powyższe proszę o ścisłe wypełnianie wszystkich rubryk w nakazach o doprowadzeniu aresztantów.

Warszawa, dnia 16 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

OKÓLNIK № 1170/II. G. S./26

w sprawie

przesyłania izbom kontroli odpisów zawartych umów.

Do wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 3 czerwca 1921 r. o kontroli państwowej (Dz. U. R. P. № 51 poz. 314) do zadań kontroli faktycznej gospodarki administracji państwowej należy między innymi badanie umów oraz wszelkich zobowiązań.

W związku z tem i w myśl pisma Najwyższej Izby Kontroli z dnia 13 marca 1926 r. Nr. 3940/923 D. I. proszę wszystkie władze i urzędy wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa o przesyłanie właściwym izbom kontroli odpisów wszelkich umów, według których umówiona wartość wynosi lub przekracza sumę 5.000 zł.

Odpisy te należy przelać niezwłocznie po zawarciu każdej umowy, niezależnie zaś od tego w pierwszych dniach każdego miesiąca powinno się przysyłać sporządzony według załączonego wzoru wykaz innych umów, zawartych w ciągu ubiegłego miesiąca na sumy niesięgające 5.000 zł.

W razie jeśli żadnej umowy nie zawarto, przesyłanie wykazu ujemnego jest zbyteczne.

Okólnik № 891/II. G. S./24 z dnia 13 czerwca 1924 r. uchyla się.

Warszawa, dnia 19 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

L. p.	U m o w a z a w a r t a	
Przez urząd		
Data	Z firmą (nazwa, adres, krajowa, czy zagraniczna)	
Zatwierdzona (data №)	Przedmiot i rodzaj umowy (bliższe możliwe szczegółowe określenie)	
Cena jednostkowa	W Y K A Z	
Ogólna suma umowna	umów, zawartych w okresie od ..... 192 ..... r. do	
Kaucje lub inne zabezpieczenie	Miejsce, data №	
Czas trwania umowy	Podpisy:	
U w a g a	Nazwa władzy centralnej URZĄD	

Załącznik do Pisma okólnego № 1170/II. G.S./26.

PISMO OKÓLNE № 1006/III. A. W./26

w sprawie

zgłaszania zmiany miejsca zamieszkania przez oficerów i szeregowych rezerw i pospolitego ruszenia.

Do Panów Naczelników więzień w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Według wymagań §§ 497 i 510 rozporządzenia wykonawczego z dnia 21 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 37 poz. 252) do ustawy o powszechnym obowiązku służby wojskowej, wszyscy oficerowie i szeregowi rezerwy i pospolitego ruszenia powinni każdą zmianę miejsca zamieszkania zgłosić naczelnikowi gminy, względnie w urzędzie meldunkowym, zaś o przybyciu do nowego miejsca zamieszkania, zawiadomić w przeciągu 8 dni osobiście naczelnika gminy (urząd meldunkowy), do której przybywają. To samo dotyczy zmiany adresu (domu) w obrębie tej samej miejscowości.

Przestrzeganie i wykonanie tych przepisów prowadzi do należytej przez właściwe P. K. U. ewidencji rezerwistów i pospolitaków.

Z otrzymanych przez Ministerstwo Sprawiedliwości wniosków o czasowym zwolnieniu funkcjonariuszów więziennych od czynnej służby wojskowej (okólnik № 1112/III. A. W./25) widać, że przepisy powyższe przez funkcjonariuszów więziennych należących do rezerwy i pospolitego ruszenia przeważnie są ignorowane, wskutek czego ewidencja wojskowa tych osób, znajduje się nie w tej P. K. U. na terenie której znajduje się miejsce służby, co powoduje częstokroć odmowę P. K. U. reklamowania danego funkcjonariusza, a przedewszystkiem korespondencję i zwłokę w przeniesieniu ewidencji do właściwej P. K. U.

Ministerstwo Sprawiedliwości, przypominając wyżej podane przepisy rozporządzenia wykonawczego, poleca Panom Naczelnikom więzień pouczyć podwładny personel o obowiązkach oficerów i szeregowych rezerwy i pospolitego ruszenia przy zmianach miejsca zamieszkania i dopilnować drogą sprawdzenia książeczek wojskowych, aby w przyszłości przepisy te były bezwarunkowo przestrzegane, nadmienając, że ci funkcjonariusze więzienni należący do rezerwy i pospolitego ruszenia, których ewidencja wojskowa znajdować się będzie nie w tej P. K. U., do której ewidencyjnie należy miejsce ich służby w przyszłości od czynnej służby wojskowej reklamowani nie będą.

Zarazem zwraca się uwagę, że wykaz Powiatowych Komend uzupełnień z podziałem na powiaty, umieszczony jest na str. 391 — 394 Dziennika Ustaw № 37 z 1925 r.

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1007/III. A. W./26

w sprawie

nieprzesyłania do zakładów wychowawczo-poprawczych chorych wychowañców.

Do wszystkich władz więziennictwa.

Do wiadomości Ministerstwa Sprawiedliwości doszło, że z więzień do zakładów wychowawczo-poprawczych skierowywani są nieletni z chorobami wenerycznymi bądź to w formie ostrej, bądź też po przeprowadzeniu pierwszej kuracji. Ponieważ tego rodzaju wychowañcy mogą siać wśród nieletnich zgor-

szenie, a często chorobę, przeto na przyszłość do zakładów wychowawczo poprawczych należy odsyłać wychowanców wyłącznie zdrowych.

Warszawa, dnia 15 kwietnia 1926 roku.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1008/II. O./26

w sprawie

interpretacji art. 11 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. 1924 r. № 6 poz. 46).

Do wszystkich władz zarządu i wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej.

Podaję do wiadomości i stosowania następujący odpis pisma Ministerstwa Skarbu do Izby Skarbowej w Grudziądzu z dnia 23 marca 1926 r. № 20879/DB-Em/25:

„Artykuł 98 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1921 r. przyjmuje obok postanowień art. 29 tej ustawy jeszcze jedną podstawę prawną przeniesienia z urzędu w stan spoczynku, a to zwolnienia z art. 116 p. s. nie wspomina natomiast zupełnie (tak, jak to miało miejsce w art. 6 ustawy z dnia 23 lipca 1922 r. odnośnie do art. 3 i 4 poprzedniej ustawy emerytalnej z dnia 28 lipca 1921 r.) o możliwości zastosowania do przeniesionych w stan spoczynku w drodze art. 116 p. s. funkcjonariuszów postanowień art. 11 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. Możliwość tę wyklucza zresztą samo wyraźne brzmienie cyt. art. 11 według którego może on mieć zastosowanie jedynie do funkcjonariuszów, którzy uzyskali uposażenie emerytalne tylko na skutek trwałej niezdolności do służby.

W tym stanie prawnym nie można funkcjonariusza, zwolnionego z art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164) poddać na jego prośbę badaniu komisji lekarskiej celem zastosowania doń art. 11 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r.”.

Warszawa, dnia 17 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1009/II. G. S./26

w sprawie

posługiwania się depeszami tylko w wypadkach istotnej konieczności.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

Niektóre władze asygnujące zwracają się nieraz do Ministerstwa Sprawiedliwości w drodze telegraficznej w sprawach, w których w grę wchodzi cyfry i obliczenia. Ponieważ korespondencja taka z jednej strony jest bardzo kosztowną, z drugiej zaś nie pozwala na należyte wyjaśnienie sprawy i wskutek tego prowadzi częstokroć do nieporozumień, — proszę władze asygnujące wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa o uciekanie się w tych razach do korespondencji telegraficznej tylko w wypadkach istotnie nieuniknionej konieczności.

Wobec tego, że pomiędzy doręczeniem depechy a listu pośpiesznego (ekspresu) może zająć różnica co najwyżej jednodniowa, posługiwanie się tą

ostatnią formą korespondencji w sprawach nagłych o charakterze rachunkowym jest o wiele bardziej wskazane.

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1010/II. G. S./26

w sprawie

uposażenia na miesiąc maj 1926 r.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa oraz Komisji Kodyfikacyjnej.

Na podstawie pisma Ministerstwa Skarbu z dnia 20 kwietnia 1926 r. L. 767/D. B./4, zawiadamiam, że pierwszego maja r. b. należy wypłacić na poczet uposażenia majowego uposażenie i dodatek mieszkaniowy w wysokości ustalonej na kwiecień 1926 r. okólnikiem № 1161/II. G. S./26 (Dz. Urzęd. № 7) oraz pismem z dnia 7 kwietnia r. b. № II. G. S. 3224/26.

Warszawa, dnia 22 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

PISMO OKÓLNE № 1012/III. P. W./26

w sprawie

zmiany cennika środków leczniczych dostarczanych dla więzień z Centralnej Apteki Więzień.

Do wszystkich władz więziennictwa.

Ministerstwo Sprawiedliwości podaje do wiadomości nowy cennik lekarstw, jakie mają być stosowane w więzieniach, mający moc obowiązującą do dnia 1 czerwca r. b.

Warszawa, dnia 27 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:
w z. *Siennicki*
Podsekretarz Stanu

Załącznik do pisma okólnego № 1012/III. P. W./26.

W Y K A Z

lekarstw jakie mają być stosowane w więzieniu.

Ceny aktualne do 1 czerwca 1926 r.

		Zł.
Acetum pyrolignosum crudum	Kg.	0.60
Acidum acetylo salicyli	„	17.50
„ boricum	„	3.60
„ carbolicum crudum 100%	„	0.60
„ „ purum	„	3.50
„ citricum	„	11.00
„ hydrochloricum dil.	„	2.10
„ salicylicum	„	14.50
„ tannicum	„	23.50

		Zł.
Adalinum	D.	5.50
Rether aethylic	K.	4.20
„ pro narcosi	„	11.00
Alumen pulverat.	„	0.90
Ammon caustic sol.	„	0.90
„ bromat	„	13.50
„ chlorat	„	4.20
„ sulfoichtyolicum	„	11.50
Amylun oryzae	„	3.00
Amidopirin	„	63.00
Antifebrin	„	12.50
Antipirin	„	35.00
Aq. amygdal amar.	„	7.00
„ destillat	„	0.15
Argentum nitricum	H.	23.50
„ proteinicum	„	8.00
Atropin sulfuric	D.	14.00
Balsamum cepaivae ver	Kg.	15.75
„ Peruvian ver	„	63.00
Batyst Bilrota	1 mtr.	5.00
Benzinum	Kg.	1.80
Bismuthum subgallic.	„	79.00
„ subnitric	„	79.00
„ tribromphenil (xeroform)	H.	9.00
Borax pulv.	Kg.	2.30
Butyrum cacao	„	9.50
Calcium carbonicum	„	1.25
„ chloratum	„	5.00
„ lacticum	„	11.70
Camphora monobrom	H.	4.50
„ trita	Kg.	25.00
Charta cerata	1 libr.	3.30
Chinin muriatic	H.	30.00
Chinosol	„	21.00
Chlorat hydrat	Kg.	23.00
Creolin	„	0.90
Cuprum sulfuric	„	1.95
Chloroform purum	„	12.00
„ pro narcosi	H.	3.50
Cocainum hydrochloric	D.	25.40
Codein. phosphor.	„	15.00
Coffein. natro-benz.	H.	6.50
Elixir pectoral R. D.	Kg.	7.00
Emplastr. adhesiv. extens.	mtr.	2.20
„ cantharid	Kg.	16.00
„ hydrarg. extens.	mtr.	3.50
„ plumbi comp.	Kg.	13.50
„ saponato salicyl.	mtr.	2.75
Eserinum salicylic.	0,1	0.90
Extr. Belladonnae	H.	10.00
„ Colae fl.	Kg.	19.50
„ Condurango fl.	„	22.00
„ Filiers mar. aeter.	H.	5.50

		Zł.
Extr. Hydrast Canad fl.	H.	21.00
„ Opii	D.	7.50
„ Secalis cornuti fl.	Kg.	26.00
„ „ „ spiss.	H.	14.50
„ strychni	Kg.	45.00
„ Viburni prunif.	„	26.00
Ferrum hydrogen reduct.	„	15.00
„ sulfuric. pulv. pur.	„	3.00
Flores chamomillae vulg.	„	5.00
„ Tiliae	„	3.50
Fol. Digitalis	„	6.50
„ Sennae	Kg.	3.50
„ Uvae Ursi.	„	1.50
Gaza „prima”.	mtr.	0.90
„ sterylizowana	„	1.45
„ jodoformowa	„	1.70
„ xeroformowa	„	1.60
Glycerinum	Kg.	6.20
Guajacol absolut.	H.	4.60
„ carbonic.	„	4.60
Gummi arabic pulv.	Kg.	9.60
Guttae Inozemcoff	„	23.00
Herba adonis vernalis	„	3.00
„ Chenopodii	„	4.50
„ Herniariae	„	3.00
Hexamethylenetetramin	„	17.50
Hydrarg. amidato-bichlor	„	35.00
„ bichlorat corros. tabl.	H.	2.65
„ chlorat mit.	Kg.	35.00
„ Jodat virid.	„	105.00
„ oxydat fl. v. h. p.	„	38.50
„ salicylicum	„	44.00
Hydrogen hyperoxydat.	„	1.25
Infusum Ipecacuanhae	H.	13.00
„ Senegae	„	3.75
Injectio Coff. natr. benz.	1 p.	2.25
„ Morphi mur.	„	2.55
„ Natr. kokodyl.	„	2.20
„ Ol. Camphor.	„	2.55
„ Pantopon	1 p.	3.10
Jodoformium	H.	17.50
Jodum purum.	„	13.25
Kali acetici sol.	Kg.	10.50
„ bromati	„	9.50
„ chlorici	„	3.00
„ hypermanganici	„	6.50
„ jodati	„	126.00
„ sulfoguajacolici	„	32.50
Kreosot e fogi.	„	21.00
Lanolinum	„	5.95
Lignina	„	2.95
Liniment ammon. camphor.	„	6.50
„ ammon	„	5.00

		Zł.
Liniment calcariae	Kg.	4.50
Liq. alumin. acetici	"	1.55
" ammon. anisati	"	14.00
" ferri albuminati	"	3.00
" " sesquichlorati	"	2.50
" Kali arsenicosi	"	1.25
" natri arsenicosi	"	1.15
" plumbi acetici	"	1.80
Lithii carbonici	H.	5.90
Lysol	K.	2.00
Lysoform	"	2.60
Magnesia usta	"	7.90
" carbonica	"	3.50
" sulfurica	"	0.30
Menthol	H.	26.50
Morphii hydrochlorici	D.	18.00
Naphtol B	K.	13.00
Natr. benzoicum	"	18.00
" bicarbonic.	"	0.70
" bromat.	"	11.50
" chlorat.	"	0.70
" jodat.	H.	14.00
" kakodylic.	"	10.50
" salicylic.	K.	17.50
" sulfuric. . . . . crud.	"	0.30
Oleum Amygdalar dulc. galic.	"	21.00
" Betulae	"	0.60
" Camphorat	"	9.50
" Eucalypti glob.	"	32.00
" Hyosciami	"	10.00
" Jecoris aselli alb.	"	6.10
" Olivarum provinc.	"	7.70
" Pini pumilionis aether.	H.	6.00
" ricini	K.	5.60
" Therebinth gall.	"	6.00
" " rect.	"	2.25
Opium pulver.	H.	26.00
Pepsinum	K.	14.00
Phenacetin.	"	26.50
Pilocarpin hydrochlor.	1.0	1.05
Plumbum acetic.	K.	4.50
Pulvis Doweri	H.	5.00
" Liquirit comp.	K.	5.00
" magnesia c. rheo	"	6.50
Rad. Altheae	"	12.50
" Ipecacuanhae	"	77.00
" liquiritiae	"	8.00
" rhei pulv.	"	10.00
" senegae	"	24.50
" valerianae	"	16.00
Resorcinum.	"	26.50
Sacchar. lacticum	"	9.00
Sal. Carolin fact.	"	2.70

Salipirin	K.	32.00
Salolum	"	20.00
Santoninum	D.	49.00
Sapo viridis	K.	1.80
Secali cornuti pulv.	"	17.50
Sol. Vlemingx.	"	0.40
Syr. ferri jodati	"	10.00
" simplex	"	1.75
Species pectorales	"	5.50
Strychnin, nitric.	D.	4.00
Styrax liquid.	K.	14.00
Sulfur depurat.	"	1.00
Suprarenin, hydrochlor.	H.	21.00
Talcum	K.	1.00
Tanninum albuminat	"	11.50
Terpinum hydratum	"	19.50
Theobromin natio-salicyl.	H.	6.00
Thymolum	"	10.50
Tinctura Belladonnae	K.	14.50
" Convallar	"	15.00
" ferri pomat.	"	5.75
" Gallarum	"	14.50
" Gentianae	"	14.50
" Jodi	"	26.00
" Lobeliae	"	16.00
" Menthae plp.	"	29.00
" Myrrhae	"	18.00
" Nuc. vomic.	"	14.50
" Opii benzoic.	"	15.50
" " simplex.	"	35.00
" Ratanhia	"	14.50
" Strophanti	"	16.00
" Valerianae simpl.	"	14.50
" " aether.	"	15.00
" Sabadillae	"	14.50
Termometry sprawdz. ze świad.	1 szt.	3.00
Ung. acidi borici	K.	6.00
" hydrarg. cinerei	"	14.00
" " pti albi	"	12.50
" " pti flavi.	"	18.00
" Ichtyoli . . . . . 10 ⁰ / ₀	"	16.50
" Mikulicz	"	18.00
" sulfurat	"	8.00
" Wilkinson	"	5.50
" Zinci	"	7.50
" " Lassari (pasta)	"	6.50
Vaselinum americ. fl.	"	4.00
" " albi	"	6.00
" " polonic.	"	1.80
Wata hygroskopijna „Superior”	"	12.50
Zincum oxydat.	"	3.00

	Zł.
Zincum sulfo-carbol . . . . . K.	10.00
„ sulfuricum . . . . . „	2.00
Loco Warszawa bez kosztów naczyń i opakowania, które liczą się oddzielnie po cenie własnej.	

PISMO OKÓLNE № 1013/III. P. W./26

w sprawie

pokrywania należności za kartki rejestracyjne na więźniów fachowców-

Do wszystkich władz więziennictwa.

Podaję do wiadomości, że należności za kartki rejestracyjne na więźniów fachowców, dostarczane zgodnie z pismem okólnym № 964/III. PW/25 z dn. 31 grudnia 1925 r. (Dz. Urz. Min. Spraw. № 2/26 str. 21) przez Dział Pracy Domu Karnego w Rawiczu na zamówienie Zarządów Więzień, regulują Działy Pracy tychże więzień, obciążając rachunek wydatków kancelaryjnych w księdze kosztów ogólnych Działu Pracy.

Warszawa, dnia 4 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*

Podsekretarz Stanu

Odpis z odpisu.

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO

z dn. 21 listopada 1925 r.

№ Z. S. 24/25, dotyczący wykładni art. 21 konstytucji w zakresie przerwy i wstrzymania (zawieszenia biegu przedawnienia przeciw posłom sejmowym (senatorom)).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Najwyższy w składzie:

Przewodniczący: Pierwszy Prezes Wł. Seyda.

Prezesi Izby: Z. Dworski i Dr. Al. Mogilnicki.

Sędziowie: O. Szeller, Dr. E. St. Rappaport, Dr. T. Bujak T. Bressiewicz, K. Angerman, S. Giżycki, Dr. L. Mendelsburg, L. Błaszowski, Dr. W. Dbałowski, K. Pomorski, Dr. S. Sieradzki, M. Stefko, J. Jamontt, B. Wisznicki, K. Berezowski, Dr. J. Mierzeński, Dr. W. Sokalski A. Kondracki, W. Żywicki, B. Wermiński, J. Dembiński, W. Miszewski, B. Korsak, M. Fedyński, J. Hrobni, E. Lorenz, S. Wyrobek, S. Bogucki, A. Stanisławski, L. Romocki, J. Bonisławski, Dr. S. Śliwiński, C. Woycicki, W. Kondratowicz, C. Zaorski, W. Jełowicki, S. Brzeziński,

przy udziale Starszego Referenta Sekretarjatu Prawniczego J. Plinkiewicza, jako sekretarza,

i w obecności Prokuratora J. Prokopowicza

na posiedzeniu sądowym Zgromadzenia Ogólnego dnia 21 listopada r. 1925 rozpoznawał zażalenie nieważności w obronie ustawy przeciw uchwale Izby Radnej Sądu Okręgowego w Wadowicach z dnia 7 lipca r. 1923 Ns. XI. 69/23, którą postanowiono zaniechać postępowanie, jakieby miało być wszczęte wsku-

tek skargi, wniesionej przez oskarżycieli prywatnych, posłów na Sejm Bielaka i tow. przeciw. N.N., posłowi na Sejm, o obrazę czci z §§ 487, 488, 490 i 491 U. K.

Dnia 13 maja 1923 r. wpłynęła do Sądu Okręgowego w Wadowicach do Ns. XI. 69/23 skarga prywatna posłów na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Bielaka i tow. przeciw posłowi na Sejm D-rowsi Józefowi Putkowi o obrazę czci, drukiem dnia 1 kwietnia 1923 r. popełnioną.

Pismem z d. 15 maja 1923 r. zwrócił się Sąd Okręgowy w Wadowicach do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z żądaniem wydania posła D-ra Józefa Putka celem wdrożenia przeciw niemu postępowania karnego o występki obrazę czci z §§ 487, 488 i 491 U. K.

Dnia 7 lipca 1923 r. Izba Radna Sądu Okręgowego w Wadowicach powzięła uchwałę, wyżej przytoczoną, uzasadniając ją tem, iż z treści skargi wynika, że z dniem 1 lipca 1923 r. nastąpiło przedawnienie przedmiotowe, gdyż Sejm Rzeczypospolitej Polskiej posła nie wydał i przed upływem przedawnienia, t. j. przed dniem 1 lipca 1923 r. nie można było wdrożyć przeciw niemu dochodzeń karnych.

Przeciwko tej uchwale Prokurator przy Sądzie Najwyższym wniósł na zasadzie § 33 p. k. zażalenie nieważności w obronie ustawy.

Komplet zwyczajny Sądu Najwyższego, wobec zasadniczego znaczenia kwestji, która wymaga wyjaśnienia również ze stanowiska przepisów, obowiązujących w b. zaborach rosyjskim i pruskim, uchwałą z dnia 3 lutego 1925 r. na mocy art. 2 dekretu z d. 8 lutego 1919 r. o ustroju Sądu Najwyższego (Dz. Pr. № 15 poz. 199), postanowił przekazać sprawę kompletowi całej Izby III, ten zaś przy naradzie w dniu 12 lutego 1925 r. odbytej z tych samych względów postanowił przekazać sprawę do rozstrzygnięcia Zgromadzeniu Ogólnemu Sądu Najwyższego.

Po wysłuchaniu sprawozdania Sędziego-referenta i wniosków Prokuratora Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżona uchwała Izby Radnej Sądu Okręgowego w Wadowicach z dnia 7 lipca 1923 r. obraża ustawę w przepisie ustępu 3 art. 21 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 17 marca 1921 r. (Dz. Ust. № 44 poz. 267).

Przepis ten postanawia, że bieg przedawnienia przeciw posłowi w postępowaniu karnem ulega przerwie na czas trwania mandatu poselskiego. To pozytywne, wyjątkowe postanowienie, nie należy do kategorii norm, które w myśl drugiego ustępu art. 126 Ustawy Konstytucyjnej wymagają poprzedniego uzgodnienia z niemi obowiązujących wówczas przepisów i urządzeń prawnych. Przepis ten zatem ma moc obowiązującą od dnia ogłoszenia Ustawy Konstytucyjnej.

Sąd Okręgowy w Wadowicach nie podaje w uchwale z dnia 7 lipca 1923 r. powodów, które skłoniły sąd do przyjęcia, że w danym wypadku zaszło przedawnienie przedmiotowe mimo przepisu ustępu 3 art. 21 Ustawy Konstytucyjnej. Jeżeli jednak—a jedynie to możnaby przypuszczać—uchwała powyższa zasadza się na zapatrywaniu sądu, że przepis ustępu 3 art. 21 nie odnosi się do wypadków, kiedy chodzi—jak w danym razie—o wdrożenie postępowania karnego przeciw posłowi w czasie trwania mandatu, to pogląd taki jest błędny.

W tej kwestji nie można ani z faktu, że przepis o przerwie biegu przedawnienia umieszczono w art. 21 jako ustęp trzeci, a nie na końcu, jako ustęp ostatni, ani też z użycia w tym przepisie wyrażenia „przerwa” wysnuwać wniosków, któreby uzasadnić mogły uchwałę sądu wadowickiego. W szczególności nieuzasadnione byłoby zapatrywanie, że ustęp trzeci art. 21 ma zastosowanie tylko w wypadkach omówionych w ustępie drugim tego artykułu, albo że ustęp trzeci odnosi się tylko do obu poprzedzających go ustępów,

nie zaś do ustępu czwartego. Drugi ustęp art. 21 mówi o postępowaniu, wdrożonym przeciw posłowi przed uzyskaniem przezeń mandatu poselskiego, właśnie jednak w tych wypadkach zwykle nie zajdzie już wogóle potrzeba przerwy przedawnienia, gdyż w sprawach, przedtem wdrożonych nastąpiło już prawie zawsze (wyjątki byłyby bardzo nieliczne) jedno z zarządzeń sądowych, które według przepisów §§ 227 i 531 u. k. austr. (tak samo według przepisów § 68 K. K. niem. art. 68¹ K. K. ros.) przerwało bieg przedawnienia. Zawieszenie zatem dalszego postępowania karnego na czas trwania mandatu poselskiego nie miałyby już żadnego wpływu na bieg przedawnienia, bo przerwa przedawnienia już przedtem nastąpiła; przerwa ta trwa według austr. ustawy karnej aż do prawomocnego ukończenia sprawy. W tych wypadkach wstrzymanie postępowania karnego na czas trwania mandatu następuje tylko przez wzgląd na nietykalność posła, nie ma zaś ona znaczenia w kwestji przerwy biegu przedawnienia, które już poprzednio było przerwane. Nadto według przepisów kodeksów karnych, obowiązujących na obszarach b. zaborów rosyjskiego i pruskiego, bieg przedawnienia w sprawach wszczętych ulega zawieszeniu na czas, w którym postępowanie karne wstrzymano z przyczyn w ustawie wskazanych a więc także wtedy, gdy wstrzymanie wdrożonego już postępowania karnego nastąpiło z mocy ust. 2 art. 21 Ustawy Konstytucyjnej wskutek uzyskania przez obwinionego mandatu poselskiego (art. 71 K. K. ros. i § 69 K. K. niem.). Z tychżatę powodów nie da się uzasadnić logicznie teza, jakoby ustawodawca chciał ograniczyć przepis ustępu trzeciego wyłącznie tylko do czynów, nietylko popełnionych przed uzyskaniem mandatu, ale i będących już przedmiotem postępow. kar. (ustęp 2), zwłaszcza, że przepis ten brzmi ogólnie i stanowi osobny ustęp, nie zawierający nic takiego, co by wskazywać mogło, że odnosi się on tylko do ustępu poprzedzającego.

Gdyby zaś wyjść z założenia, że ustęp trzeci art. 21 odnosi się do wypadków, omówionych w ustępach poprzedzających ten przepis, t. j. do ustępów: pierwszego i drugiego a nie odnosi się do ustępu czwartego, to wtedy należałyby tu nietylko wypadki popełnienia przez posłów przestępstw przed uzyskaniem mandatu (ustęp drugi), ale także naruszenia przez posłów praw osób trzecich w czasie i w zakresie wykonywania mandatu poselskiego (ustęp pierwszy zdanie trzecie). Trudno jednak nawet przypuścić, aby twórcy Ustawy Konstytucyjnej chcieli posła, który dopuszcza się przestępstwa w zakresie wykonywania mandatu (ustęp pierwszy zdanie trzecie), poddać surowszemu przepisowi i zapobiec przedawnieniu, — aniżeli posła, który w czasie mandatu popełnia przestępstwo działaniem, nie mającym z jego mandatem poselskim nic wspólnego (ustęp czwarty) i właśnie tylko w tych ostatnich wypadkach dopuszczać do bezkarności, pozwalając na dalszy bieg przedawnienia mimo trwania mandatu. Sprzeciwiałoby się to zasadzie art. 21 o nieodpowiedzialności w zakresie funkcji poselskich.

Zresztą należy też nadto zwrócić uwagę i na to, że ustęp czwarty art. 21 nie zajmuje się wyłącznie tylko przestępstwami, popełnionymi przez posła w czasie trwania mandatu. Zdaniem pierwszym ustępu czwartego objęte są także czyny, popełnione przed uzyskaniem mandatu, o ile z powodu nich z chwilą uzyskania przez sprawcę mandatu poselskiego postępowanie karne nie było jeszcze wdrożone. Ustęp ten dotyczy zatem (co do czasu popełnienia) także takich czynów, o których jest mowa w ustępie drugim. W przepisach art. 21 niema więc, w stosunku do trzeciego ustępu, ścisłego i systematycznego ugrupowania przestępstw według czasu ich popełnienia a to samo już nie pozwala, aby przypisywać umiejscowieniu ustępu trzeciego tego artykułu znaczenie decydujące w kwestji, do jakich przestępstw pod względem czasu popełnienia przepis ten się odnosi. Sama zaś okoliczność, kiedy wdro-

żono postępowanie karne, nie powinna chyba decydować zasadniczo o wpływie mandatu poselskiego na bieg przedawnienia.

Nie można też brać dosłownie użytego w ustępie trzecim art. 21 wyrażenia „przerwa” w tem znaczeniu, by rozumieć pod tem wyrażeniem tylko przerwę rozpoczętego już biegu przedawnienia, a nie także wstrzymanie nie-rozpoczętego jeszcze biegu. I w tym wypadku bowiem, gdyby ustęp trzec należało odnosić tylko do ustępów pierwszego i drugiego, nie możnaby również takiego znaczenia do wyrazu „przerwa” przywiązywać, bo w wypadkach z ustępu pierwszego (zdanie trzecie), — a więc w razie popełnienia przez posła przestępstwa, naruszającego prawa osób trzecich, w czasie mandatu, — nie możnaby mówić o przerwie przedawnienia, to znaczy o przerwaniu już rozpoczętego biegu przedawnienia wskutek uzyskania mandatu, bo mandat ten trwał już przed popełnieniem przestępstwa, lecz należałoby raczej powiedzieć, że w tych wypadkach bieg przedawnienia nie może się wogóle rozpocząć, aż do czasu wygaśnięcia mandatu. Należy zatem pod użytym w ustępie trzecim art. 21 wyrażeniem „przerwa” rozumieć wogóle wstrzymanie, zawieszenie biegu przedawnienia wskutek mandatu poselskiego aż do jego wygaśnięcia, czyli że w czasie trwania mandatu przedawnienie nie biegnie. Ani więc brzmienie ustępu trzeciego art. 21 ani jego umiejscowienie nie uzasadniają zapatrywania, jakoby przepis ten nie miał zastosowania do spraw karnych, w których chodzi o wdrożenie postępowania w czasie trwania mandatu.

Z powyższych rozważań wynika, że postanowienie ustępu trzeciego art. 21 musi być uważane jako postanowienie ogólne, odnoszące się zarówno do wypadków, w których popełniono czyn przed uzyskaniem mandatu poselskiego, bez względu na to, kiedy postępowanie karne wdrożono, jak również i do czynów, popełnionych w czasie trwania mandatu (ustęp 1 i 4 art. 21); we wszystkich tych wypadkach bieg przedawnienia ulega zawieszeniu przez czas trwania mandatu.

Z tych zasad

Sąd Najwyższy

na mocy §§ 33 i 292 p. k. uznaje, że uchwała Izby Radnej Sądu Okręgowego w Wadowicach z d. 7 lipca 1923 r. Ns. XI. 69/23, którą postanowiono „zaniechać postępowanie, jakoby miało być wszczęte wskutek skargi, wniesionej przez oskarżycieli prywatnych Bielaka, Bobka, Brodackiego, Cieplaka, Dębskiego, Dubiela, Erdmanna, Gawlikowskiego, Łaskiewiczza, Malika, Ostrowskiego, d-ra Poznańskiego, Romana, Spitala, Wojtowicza i Widotę, posłów na Sejm w Warszawie przeciw N.N. posłowi na Sejm w Warszawie o obrazę czci z §§ 487, 488, 490 i 491 U. K.” narusza ustawę.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność: (—) *B. Mołodzińska*

Sprawdzał: podpis nieczytelny.

M. P.

Za zgodność: podpis nieczytelny.

P R Z E P I S Y,

dotyczące składu osobowego Administracji więziennej i wykonywania przez nią obowiązków służbowych.

Skład osobowy więzień i aresztów:

§ 1.

Skład osobowy poszczególnego więzienia lub aresztu stanowią:

a) naczelnik więzienia (względnie zakładu karnego) lub aresztu, jako kierownik;

- b) w większych więzieniach, jako pomocnicy naczelnika więzienia: inspektorzy, podinspektorzy, asystenci i inspektorzy straży więziennej;
- c) personel kancelaryjny;
- d) niżsi funkcjonariusze: starsi dozorczy i starsze dozorzynie, dozorczy i dozorzynie w liczbie odpowiedniej do zakresu i warunków miejscowych poszczególnego więzienia;
- e) pracownicy kontraktowi: lekarze, kapelani, nauczyciele i inni pracownicy.

U w a g a: Obowiązujące postanowienia o przełożonych w b. dzielnicy pruskiej i austriackiej pozostają nadal w mocy, aż do czasu uchwalenia ustawy o organizacji więziennictwa.

Ogólne przepisy obowiązujące funkcjonariuszów więziennych.

§ 2.

Każdy funkcjonariusz więzienny jest obowiązany ściśle przestrzegać przepisy nad uwięzionymi, czuwać i niedopuszczać do ucieczki osadzonych, lub oddanych pod dozór jego więźniów, jak również niedopuszczać do porozumiewania się z osobami postronnymi, lub pomiędzy sobą, bez wiedzy władzy do tego uprawnionej. Ponadto powinien w zakresie swoich czynności dbać o moralną poprawę więźniów.

§ 3.

W stosunku służbowym obowiązują funkcjonariusza więziennego względem przełożonych bezwzględne posłuszeństwo, należyty szacunek, oraz rygor wzmożony.

§ 4.

Rygor wzmożony nakłada na funkcjonariuszów więziennych obowiązek: a) bezwzględnego wykonywania postanowień prawnych (ustaw, regulaminów, rozporządzeń i t. p.), b) ścisłego wykonywania zarządzeń przełożonych, c) sumiennego i gorliwego wykonywania obowiązków służbowych, d) oraz niepozostawiania przewinień podwładnych bezkarnie.

§ 5.

Funkcjonariusz więzienny, który na mocy prawa, rozporządzenia lub rozkazu kieruje stale lub czasowo działalnością innych funkcjonariuszów, jest ich przełożonym, a oni jego podwładnymi. Przełożony zwraca się do podwładnych z rozkazem, niższą rangą, do wyższych tylko z raportem.

§ 6.

Przełożony obowiązany jest przyświecać podwładnym przykładem gorliwego, sumiennego i dokładnego wykonywania obowiązków służbowych, być w obęjściu z nimi stanowczym, spokojnym, bezstronnym, wyrozumiałym, grzecznym i niedopuszczać się nieusprawiedliwionej wymogami służby surowości, oraz dbać o zachowanie swej godności, unikając wszelkiej poufałości.

§ 7.

Przełożony może wydawać i żądać wykonania rozkazów o charakterze wyłącznie służbowym. Rozkaz powinien być wydany w formie dostępnej dla umysłu podwładnego, zwięźle i dobitnie, przyczem każdorazowo należy przekonać się czy rozkaz został należycie zrozumiany.

§ 8.

Podwładny obowiązany jest otrzymany rozkaz wykonać natychmiast i jaknajdokładniej. Niepodlegają wykonaniu rozkazy, wymienione w art. 22 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej.

§ 9.

Każdy funkcjonariusz więzienny obowiązany jest jaknajdokładniej zapoznać się z zakresem służby więziennej i w miarę potrzeby wykazywać rozumną inicjatywę.

§ 10.

Funkcjonariusze więzienni w stosunkach między sobą powinni zachowywać uprzejmość i życzliwość, spiesząc zawsze chętnie z radą i pomocą, chociażby okazanie pomocy było związane z niebezpieczeństwem dla ich życia.

§ 11.

W sprawach służbowych funkcjonariusze zwracają się do najbliższego przełożonego i tylko z jego zezwolenia mogą zwracać się do władz wyższych. Wszelkie raporty, nawet o charakterze zażaleń i skarg na swych przełożonych, powinny być składane zwykłą drogą służbową. Przełożony ze swej strony obowiązany jest przesłać je natychmiast do władzy właściwej.

§ 12.

Funkcjonariusze więzienni obowiązani są wykonywać swe czynności, ściśle i dokładnie stosując się do wyznaczonego w danym więzieniu rozkładu godzin i czynności. Opóźnianie się lub wcześniejsze opuszczenie stanowiska jest niedopuszczalne. Każdorazowe opóźnienie się, lub nieprzybycie na służbę wskutek choroby, lub uzasadnionej przyczyny powinno być usprawiedliwione drogą złożenia naczelnikowi więzienia piśmiennego raportu. W razie niemożności przybycia na służbę raport powinien być przedstawiony przed wyznaczoną do służby godziną, aby dać możność wyznaczenia w porę zastępcy. Zakaz samowolnego opuszczania miejsca służby dotyczy także funkcjonariuszów, zawieszonych w służbie.

§ 13.

Funkcjonariusz więzienny powinien być trzeźwym, moralnym i zachowywać się pod każdym względem wzorowo. Nie może być dopuszczony do pełnienia służby funkcjonariusz w stanie nietrzeźwym, choćby całkiem przytomny. Zabrania się funkcjonariuszom więziennym w czasie pełnienia służby jeść, palić tytoń, lub zajmować się prywatnymi sprawami.

§ 14.

Funkcjonariusz więzienny powinien wymagać od więźnia ścisłego stosowania się do przepisów i ustanowionego porządku wewnętrznego, oraz posłuszeństwa i szacunku dla siebie, jako przełożonego. W obchodzeniu się z więźniem funkcjonariusz więzienny powinien być stanowczy, lecz nie unosić się i zawsze zachowywać spokój i równowagę, powinien starać się wyrozumieć indywidualne właściwości więźnia; nie wolno mu obdarzać poszczególnych więźniów nieuzasadnionymi względami i przywilejami, lub odwrotnie traktować ich z uprzedzeniem lub niechętnie. Do więźniów dorosłych należy zwracać się w formie „Wy” lub „Pan”. Wypominanie więźniom ich występnej przeszłości jest surowo wzbronione; więźniów sądzić należy według ich zachowania się w więzieniu.

§ 15.

Funkcjonariusze więzienni nie mogą pozostawać z więźniami w żadnych innych stosunkach jak tylko z wypływających z charakteru służby, oraz powinni przestrzegać tajemnicy służbowej. Wzbronione jest najsurowiej pod groźbą odpowiedzialności wchodzenie z więźniami w jakiegokolwiek interesy, stosunki majątkowe lub handlowe, przyjmowanie od więźniów i ich rodzin, przyjaciół i znajomych jakichkolwiek datków lub zaciągania pożyczek u tych osób, ułatwianie porozumiewania się więźniów ze światem zewnętrznym lub między sobą, wykonywanie sprzecznych z obowiązującymi przepisami zleceń lub prośb więźniów, względnie pośredniczenie w ich wykonywaniu, udzielanie więźniom jakiegokolwiek prywatnych wiadomości lub nowin zewnątrz lub wiadomości w sprawach służbowych, udzielanie osobom postronnym jakiegokolwiek wiadomości o więźniach lub służbie więziennej, wpływanie na więźniów przy wyborze obrońców i adwokatów, picie lub jedzenie z więźniami lub odwiedzającymi więźniów, przyjmowanie więźniów u siebie w mieszkaniu pod jakimkolwiek pozorem, wogóle wchodzenie w jakiegokolwiek stosunki towarzyskie z więźniami i oddawanie im lub przyjmowanie od nich usług.

§ 16.

Funkcjonariuszom więziennym nie wolno prowadzić interesów pieniężnych z dostawcami i przedsiębiorcami robót więziennych, jak również z byłymi więźniami, którzy poprzednio byli pod ich dozorem. Zajęcia uboczne funkcjonariuszów więziennych, z wyjątkiem pracowników kontraktowych (lekarz, kapelan, nauczyciel i t. p.), dla których służba więzienna jest czynnością dodatkową, wymagają zezwolenia właściwej władzy przełożonej zgodnie z przepisami praktyki służbowej.

§ 17.

W pełnieniu obowiązków służby nie wolno funkcjonariuszom więziennym bez specjalnego zezwolenia wyręczać się kimkolwiek z rodziny lub domowników. Nikt z rodziny, domowników, krewnych i znajomych funkcjonariusza więziennego nie może być bez specjalnego zezwolenia wpuszczony na podwórze, lub do więzienia, lub zbliżać się do więźniów w czasie pracy i wypoczynku. Funkcjonariusze więzienni są osobiście odpowiedzialni za wszelkie wykroczenia przeciwko przepisom więziennym, popełnionym przez kogokolwiek z pośród ich rodzin, domowników lub osób przychodzących do nich. Nikt z funkcjonariuszów więziennych bez każdorazowego zezwolenia naczelnika więzienia nie może wchodzić lub wychodzić z więzienia poza godzinami przez rozkład i obowiązki służby wskazanymi. Poza pracą dzienną pracownicy więzienni są obowiązani do pełnienia także służby nocnej. Funkcjonariuszom więziennym, mieszkającym przy więzieniu, nie wolno w porze nocnej bez wiedzy naczelnika więzienia przebywać poza obrębem swego mieszkania, a w czasie wolnym od zajęć lub w dniu wypoczynku nie wolno wydalać się poza miejsce zamieszkania bez każdorazowego zgłoszenia się u naczelnika więzienia.

§ 18.

W wypadkach jawnego nieposłuszeństwa więźniów, stawiania przez nich oporu lub wywoływania zaburzeń, może być względem opornych użyty przymus i siła konieczna dla przywrócenia porządku i zmuszenia opornych do posłuszeństwa władzy; niedopuszczalnym jest jednak bicie więźniów lub zwracanie się do nich w sposób obelżywy lub uwłaczający. O zaszłym należy niezwłocznie zawiadomić naczelnika więzienia.

§ 19.

Funkcjonariusze więzienni mogą zrobić użytek z broni siecznej lub palnej tylko w następujących wypadkach:

1) w razie napadu lub zamachu na któregokolwiek bądź z funkcjonariuszów więziennych lub na osoby ich pieczy powierzone, o ile niema innego sposobu uniknięcia niebezpieczeństwa,

2) w razie buntu więźniów,

3) w razie usiłowania ucieczki więźnia lub przekroczenia przez niego podczas pracy lub spoczynku wyznaczonego mu terenu, o ile więzień, pomimo wezwania, natychmiast nie zatrzymał się, a niema innego sposobu zatrzymania go. Za wyjątkiem wypadku, przewidzianego wyżej w ustępie 1-szym (obrona konieczna), użycie broni dopuszczalne jest wyłącznie po uprzednim trzykrotnym ostrzeżeniu. O wyborze i użyciu broni dla stłumienia buntu więźniów stanowią w pierwszym rzędzie naczelnik więzienia, a w nagłych wypadkach najstarszy służbą z obecnych funkcjonariuszów więziennych. O każdym wypadku użycia broni należy niezwłocznie zawiadomić naczelnika więzienia, który obowiązany jest ustalić rzeczywisty przebieg wydarzenia i złożyć odpowiednie sprawozdanie właściwej władzy nadzorczej i przełożonej.

§ 20.

W razie zagrożenia bezpieczeństwa więzienia, naczelnik więzienia powinien wezwać pomoc policyjną lub za pośrednictwem władzy administracyjnej wojskową.

§ 21.

Podczas pełnienia obowiązków służbowych cała służba więzienna z wyjątkiem pracowników kancelaryjnych i kontraktowych powinna nosić przepisany mundur, tudzież uzbrojenie. Pracownicy kancelaryjni mają w służbie nosić przepisane czapki służbowe. Funkcjonariusze więzienni (mężczyźni, kobiety) w stosunku wzajemnym obowiązani są do zachowania postawy i honorów wojskowych.

Prawa i obowiązki naczelnika więzienia.

§ 22.

Naczelnik więzienia lub innego zakładu kary jest przełożonym więzienia; on kieruje wszystkimi działami służby, stale je kontroluje i osobiście jest za nie odpowiedzialny. Jako przełożonemu naczelnikowi więzienia przysługuje prawo nakładania kar, w granicach obowiązujących przepisów prawnych, na podwładnych mu funkcjonariuszów więziennych oraz więźniów.

§ 23.

Naczelnik więzienia jest osobiście odpowiedzialny za spokój i porządek w więzieniu, który oparty być musi na ścisłym zachowaniu przepisów prawa i rozporządzeń władz przełożonych.

§ 24.

Naczelnik więzienia jest odpowiedzialny za zgodne z prawem i ścisłym brzmieniem wyroków, nakazów i decyzji, przyjmowanie i zwalnianie więźniów, za należyte ich rozmieszczenie, prawidłowe wykonanie kary oraz zapobieganie ucieczkom więźniów.

§ 25.

Naczelnik więzienia obowiązany jest dbać o racjonalną organizację pod względem wychowawczym i dochodowym pracy więźniów, o opiekę religijną dla nich, nauczanie szkolne i pozaszkolne, o stan sanitarny więzienia, zdrowotność więźniów i należyte ich odżywianie i odzież.

§ 26.

Na odpowiedzialności naczelnika więzienia leży oszczędne wydatkowanie sum pieniężnych, materiałów, artykułów żywnościowych, oraz dbałe i pewne przechowanie majątku państwowego, jako też zdeponowanego przez więźniów.

§ 27.

Naczelnik więzienia odpowiada za należyte prowadzenie biurowości, księgowości i rachunkowości, oraz za terminowe przedstawianie budżetów, bilansów, sprawozdań i t. p.

§ 28.

Naczelnik więzienia dokonywa stałej kontroli wszystkich działów życia więziennego. W tym celu dokonywa codziennej inspekcji co najmniej jednego oddziału więzienia i nie mniej jak raz na tydzień odwiedza więzienie w porze nocnej, doraźnie kontroluje księgowość, rachunkowość, magazyny i kuchnię, co najmniej raz na miesiąc sprawdza stan kasy i depozytów pieniężnych i rzeczowych więźniów. O wynikach kontroli robi odnośne adnotacje w księgach lub sporządza protokół.

§ 29.

Naczelnik więzienia dokonywa podziału czynności między podwładnymi mu funkcjonariuszami więzienia, daje im wskazówki, wyjaśnienia oraz dba o ich zawodowe wyszkolenie. Zarządzenie swoje i władz przełożonych (nominacje, zwolnienia, odznaczenie, urlopy, zastępstwa, podziały czynności, nałożenie kary i t. p.) ogłasza na piśmie w codziennych rozkazach i w tym celu prowadzi specjalną księgę rozkazów.

§ 30.

Naczelnik więzienia w ważnych, nie cierpiących zwłoki wypadkach, przekraczających jego kompetencję, może decydować samodzielnie, przy zachowaniu jednak ustaw i obowiązujących przepisów. O wszelkich tego rodzaju zarządzeniach samodzielnych, naczelnik więzienia obowiązany jest natychmiast złożyć raport na piśmie władzy przełożonej z podaniem szczegółowych motywów swego zarządzenia. Naczelnik więzienia również obowiązany jest donosić natychmiast władzom zwierzchnim o wszelkich nadzwyczajnych wypadkach zaszłych w więzieniu (ucieczka więźniów, zaburzenia, bunt, pożar, epidemia, samobójstwo, głodówka więźniów i t. p.).

§ 31.

W razie oględzin lub rewizji więzienia przez władze wyższe państwowe, a to: Prezydenta Rzeczypospolitej, Prezesa Rady Ministrów, Ministra i Wice-Ministra Sprawiedliwości, Dyrektora Departamentu karnego, Naczelników wydziałów i Radców z tegoż Departamentu, delegatów Ministra Sprawiedliwości, Prokuratora Apelacyjnego i Okręgowego swego okręgu, naczelnik więzienia winien złożyć wizytującemu raport o stanie więzienia, oprowadzać go i dawać

potrzebne wyjaśnienia. Osoby upoważnione do wizytacji i rewizji więzień mają prawo wstępu do więzień o każdej porze dnia i nocy. Jeżeli przedstawiciele władz powyższych nie są znani naczelnikowi więzienia, ma on prawo zażądać okazania odpowiedniego dokumentu, stwierdzającego tożsamość osoby. Przy odwiedzaniu więzienia przez osoby, nie mające władzy bezpośredniej, lecz w charakterze swej służby uprawnione do wykonywania pewnych czynności w obrębie więzienia, a więc osoby uprawnione przez władze centralne, sądowe lub prokuratorskie, państwowe władze administracyjne, kontrolę Państwa, komitetu opieki nad więźniami powinien naczelnik więzienia przy zachowaniu należytej uprzejmości i gotowości udzielać swej pomocy, do wykonania ich funkcji w więzieniu. Odwiedzanie więźnia przez osoby, o których mowa w ostatnim ustępie niniejszego artykułu, może mieć zasadniczo miejsce tylko między rannym i wieczornym apelem, zaś po apelu—tylko w wypadkach wyjątkowych—przez władze prokuratorskie lub sądowe.

§ 32.

W czasie nieobecności naczelnika (z powodu wyjazdu służbowego, urlopu, choroby lub krótkotrwałego wydalania się), zastępuje go najstarszy z urzędników, o ile przez władzę przełożoną nie został ustanowiony stały zastępca. O ile w więzieniu niema inspektorów, podinspektorów i asystentów, oraz jeżeli niema innych zarządzeń władzy wyższej, zastępuje naczelnika więzienia starszy dozorca. Naczelnik, wydalając się, winien swego zastępcę zawiadomić o miejscu swego pobytu.

Prawa i obowiązki inspektorów, podinspektorów, asystentów i sekretarza.

§ 33.

W więzieniach I-szej i II-giej klasy pełnią funkcję pomocnika naczelnika więzienia w zakresie administracji, gospodarki, organizacji pracy i oświaty więźniów inspektorzy, podinspektorzy lub asystenci.

W więzieniach I-szej klasy prowadzi kancelarję ogólną sekretarz przy pomocy dodanego mu personelu biurowego; na specjalne zlecenie naczelnika może sekretarz prowadzić także księgi więzienne (budżetowe), te ostatnie jednak pod kontrolą i odpowiedzialnością osobistą naczelnika więzienia. Kancelarja więzienna czynna jest codziennie co najmniej 7 godzin, z przerwami lub bez, zależnie od lokalnych warunków. Godziny urzędowania rozpoczynają się najpóźniej od godz. 8 i pół rano. W więzieniach, w których niema sekretarza, obowiązki sekretarza spełnia kancelista.

§ 34.

Naczelnik więzienia ustanawia według swego uznania podział czynności pomiędzy inspektorami, podinspektorami, asystentami i sekretarzem, wyznaczając każdemu z nich jeden lub kilka poszczególnych działów, a mianowicie: a) dział administracyjny, b) dział gospodarczy i rachubę, c) dział pracy więźniów, d) kancelarję.

§ 35.

Inspektor administracyjny jest bezpośrednim pomocnikiem naczelnika więzienia w sprawach administracyjnych oraz organizacji w więzieniach oświaty szkolnej i pozaszkolnej. Do jego obowiązków między innymi należy:

a) czuwanie nad tem, aby personel dozorczy był gruntownie obznajmiony z obowiązującymi przepisami więziennymi, miał odpowiednią postawę woj-

skową i był dokładnie wyćwiczony w używaniu broni i służbie wartowniczej, oraz aby broń i amunicja była przechowana w należyłym porządku i miejscu wskazanym przez naczelnika więzienia, b) aby warty więzienne były celowe i w należyłym porządku rozstawione, aby sygnalizacja sprawnie funkcjonowała, oraz by zmiany warty przeprowadzone były we właściwym czasie, c) aby więźniowie byli utrzymeni w należytej czystości, oraz by w pomieszczeniach więziennych tudzież dziedzińcu i szpitalu panował należyty porządek i czystość, d) aby więźniowie byli pomieszczani w celach według przepisów prawa i zgodnie z zarządzeniem naczelnika, aby podział pomiędzy więźniów książek z biblioteki więziennej odbywał się regularnie, oraz aby książki dostarczone więźniom z zewnątrz były w przepisany sposób cenzurowane, e) dozór nad podziałem dnia więziennego i obowiązków pomiędzy więźniami, f) nadzór nad ściśmym przestrzeganiem porządku więziennego i niedopuszczania w więzieniu gier i zajęć niedozwolonych, oraz nadzór nad przeprowadzeniem jaknajczęstszych rewizji w pomieszczeniach więziennych tudzież pomiędzy więźniami w celu wykrywania i zatrzymywania przedmiotów zakazanych, g) przestrzeganie środków bezpieczeństwa i ostrożności przed nieszczęśliwymi wypadkami i pożarem (osobisty dozór kanałów dymnych, kominów, pieców, kaloryferów, przewodników elektrycznych i t. d.), h) obecność przy rannem i wieczornem sprzątanii cel i korytarzy oraz przy wydawaniu strawy więźniom lub produktów dostarczonych im z zewnątrz więzienia, i) dysponowanie przenoszeniem więźniów z cel do cel, wyprowadzaniem ich na spacer, na nabożeństwo, do szkoły, na roboty wewnętrzne i zewnętrzne, k) prowadzenie aktów osobowych i ewidencji personelu tudzież umundurowania, l) czuwanie aby więźniowie co do których istnieje przymus nauczania, uczęszczali do szkoły regularnie, ł) organizacja konferencji z nauczycielami w sprawach podziału między nimi czynności, opracowanie programu szkolnego nauczania, podziału więźniów na grupy szkolne, ustalenie godzin nauki dla więźniów zatrudnionych i niezajętych pracą, m) piecza nad należytem urządzeniem sal szkolnych, wyposażenie szkoły w niezbędne pomoce szkolne, a biblioteki w odpowiednie książki i ich należyte użytkowanie i przechowanie, n) sporządzanie w oznaczonym czasie dla przedstawienia Ministerstwu Sprawiedliwości sprawozdań szkolnych i bibliotecznych, o) wykonywanie wszelkich innych czynności, poleconych mu przez naczelnika więzienia.

§ 36.

Do obowiązków inspektora kierującego działem gospodarczym należy:

a) zarząd na składami żywności, odzieży i bielizny więźniów, opał i oświetlenia, środków czystości, inwentarza więziennego, staranne przechowywanie przeznaczonych dla więźniów produktów spożywczych, dbałość o ich dobroć i wydawanie ich więźniom według ustalonych norm żywnościowych, b) prowadzenie ksiąg gospodarczych, budżetowych, oraz całej rachunkowości i przygotowywanie wszelkich sprawozdań, dotyczących działu gospodarczego, c) utrzymanie w należyłym stanie wszystkich pomieszczeń, budynków i urządzeń więziennych, wykonywanie wszelkich remontów budowlanych, nadzór nad opalaniem i oświetlaniem, d) sporządzenie, reperacje i rozdawanie we właściwym czasie odzieży, bielizny i obuwia więźniom, tudzież doglądanie starannego używania i przechowywania tych przedmiotów, jak nie mniej własnej odzieży więźniów.

§ 37.

Inspektor działu pracy jest najbliższym pomocnikiem naczelnika więzienia w sprawach organizacji pracy więźniów i bezpośrednim kierownikiem warsztatów oraz gospodarstwa rolnego.

W szczególności do kierownika działu pracy należy:

a) dokładanie wszelkich starań do rozwoju powierzonego mu działu, zatrudniania jaknajwiększej ilości więźniów, wpajania im zamiłowania do pracy, oraz nauczanie ich rzemiosł i gospodarstwa rolnego, b) staranie się o wyposażenie warsztatów i gospodarstwa rolnego w niezbędne urządzenia techniczne, narzędzia pracy oraz o urządzenia higieniczne i zabezpieczające pracujących od chorób i nieszczęśliwych wypadków, c) wyszukiwanie najdogodniejszych źródeł zakupu surowców i zbytu wyrobów gotowych, d) kalkulowanie wyrobów gotowych, prowadzenie ksiąg buchalteryjnych, opracowywanie planów i projektów oraz kosztorysów dotyczących zakładania nowych przedsiębiorstw więziennych lub rozszerzania istniejących, zestawianie budżetów i bilansów oraz załatwianie wszelkich czynności kancelaryjnych i kasowych, wchodzących w zakres działu pracy, e) kierownictwo pracą dozorców-majstrów i nadzór nad sumiennym przez nich wykonywaniem obowiązków służbowych, f) piecza i odpowiedzialność za oszczędne i celowe użytkowanie inwentarza żywego i martwego, materiałów oraz za ich pewne i należyte przechowanie, g) przyjmowanie i podział zamówień pomiędzy warsztaty i nadzór nad należytem i terminowym ich wykonaniem, h) dążenie do najniższych kosztów produkcji więziennej przez kontrolę nad celowym zużywaniem surowców, wydajność pracy więźniów, zatrudnianie tylko niezbędnego personelu kontraktowego, oraz do zmniejszenia kosztów ogólnoadministracyjnych.

§ 38.

Inspektor zarządzający kancelarią:

a) prowadzi całą korespondencję służbową, akta, księgi, statystykę i wszelkie sprawozdania i wykazy dotyczące więźniów, b) nadzór nad zwalnianiem więźniów we właściwym czasie i przyjmowaniem ich na podstawie odnośnych dokumentów, c) prowadzi korespondencję, dotyczącą transportowania więźniów, występuje do właściwych władz o uzyskanie kredytów na transporty i sporządza wszystkie odnośne sprawozdania.

§ 39.

W więzieniach, w których etat nie przewiduje inspektorów, obowiązki wyszczególnione w paragrafach 35—39 niniejszych przepisów, pełni naczelnik więzienia mając do pomocy starszych dozorców. W oddziałach kobiecych, inspektorka więzienna pełni te same obowiązki, jakie w oddziałach męskich pełni inspektor.

§ 40.

Inspektorzy więzienni wykonywują, niezależnie od wyżej wymienionych obowiązków, także wszystkie inne zlecenia służbowe, choćby niemające bezpośredniej styczności z ich działem, zwiedzają jaknajczęściej lokale więzienne i doglądają w nich porządku i ładu. W razie ujawnienia jakichkolwiek nieporządków, lub niedokładności, inspektorzy obowiązani są zawiadomić o tem bezzwłocznie naczelnika więzienia, ewentualnie jego zastępcę lub inspektora odnośnego działu. W wypadkach nagłych mogą inspektorzy stosować samorzutne środki konieczne do usunięcia zauważonych nieporządków lub niedokładności, obowiązani są jednak bezzwłocznie zawiadomić o wydanych zarządzeniach odnośną władzę.

§ 41.

Wszyscy inspektorzy więzienni w ciągu doby pełnią kolejno dyżury. W dni powszednie może pełnić dyżury także meski personel kancelaryjny oraz

starsi dozorczy. Wykaz dyżurów, sporządzany przez naczelnika więzienia na każdy miesiąc naprzód, ma być wywieszony w kancelarii więziennej.

§ 42.

Więzienia, w których ustanawianie stałych dyżurów nie jest możliwe z tego powodu, że w nich pełni służbę tylko jeden inspektor, względnie niema żadnego inspektora, naczelnik więzienia i inspektor względnie starszy dozorca, nie mogą wydalac się równocześnie z więzienia lub ze swoich mieszkań prywatnych przy więzieniach, ani w sprawach służbowych, ani osobistych. W porze nocnej powinni oni kolejno zwiedzać więzienia oraz podwórza więzienne celem kontrolowania wart.

§ 43.

Dyżurny ma nadzór nad ścisłym przestrzeganiem przepisów więziennych w szczególności czuwa on nad tem, aby warty więzienne należycie pełniły swą służbę, były odpowiednio uzbrojone i we właściwym czasie zmieniane. Obowiązany on jest być przy rannym i wieczornym apelu i czuwać nad tem, aby ustalony podział dnia więziennego ściśle był przestrzegany.

§ 44.

W ciągu nocy dyżurny zwiedza co najmniej dwa razy wszystkie pomieszczenia więzienne, kontroluje warty i odnotowuje w odnośnej księdze czas przeprowadzonej kontroli. Po apelu wieczornym wszystkie klucze od lokali więziennych mają być wręczone dyżurnemu celem przechowania ich w kancelarii aż do apelu rannego. Zatrudnienie więźniów po wieczornym apelu w więzieniu lub poza więzieniem dozwolone jest jedynie za zgodą naczelnika więzienia, względnie dyżurnego i nie może dotyczyć robót, nie związanych z życiem więziennem.

§ 45.

Przy wizytacji więzień przez władzę zwierzchnią w nieobecności naczelnika więzienia, dyżurny zastępuje go w wykonywaniu obowiązków, wskazanych w par. 32.

§ 46.

Inspektorzy więzienni mogą się wydalac z więzienia w czasie godzin urzędowych tylko za zezwoleniem naczelnika, o ile wydalają się w innej porze powinni zostawić w kancelarii lub swoim mieszkaniu wiadomość o miejscu pobytu.

§ 47.

Inspektorzy więzienni odpowiedzialni są za prowadzone przez siebie działy narówni z naczelnikiem więzienia.

Obowiązki starszych dozorców.

§ 48.

Starszy dozorca jest bezpośrednim najbliższym zwierzchnikiem dozorców więziennych i, o ile w więzieniu niema inspektorów, najbliższym pomocnikiem naczelnika więzienia. Z polecenia naczelnika więzienia kieruje czynnościami dozorców, poucza ich, wyjaśnia im ich prawa i obowiązki, ma nadzór nad prawidłowym wykonaniem czynności służbowych i przyświeca im przykładem gorliwego i dokładnego pełnienia służby.

§ 49.

Podział czynności pomiędzy starszych dozorców ustanawia naczelnik więzienia, przeznaczając ich do poszczególnych działów służby (administracyjnego, gospodarczego, pracy więźniów i t. d.). Każdy starszy dozorca powinien w swoim dziale służby więziennej dokładać starania do utrzymania go na wysokości pod względem zachowania porządku oraz dokładnego spełniania obowiązków przez wszystkich podległych mu pracowników. Każdy starszy dozorca prowadzi pomocniczą księgowość i rachunkowość w tym dziale, nosi przy sobie klucze od powierzonych mu pomieszczeń i zamków, a po ukończonym dniu pracy oddaje klucze naczelnikowi więzienia lub inspektorowi, któremu bezpośrednio podlega, względnie dyżurnemu, lub też składa je na przechowanie we wskazanym miejscu, o ile to specjalnie zostało zlecone przez naczelnika więzienia. Po ukończonym dniu pracy składa starszy dozorca szczegółowy raport o czynnościach swoich i swych podwładnych, o przebiegu i wypadkach dnia naczelnikowi lub inspektorowi, któremu podlega.

§ 50.

W nagłych wypadkach (pożar, napad, zaburzenia, bunt) o ile okoliczności i czas nie pozwalają na poprzednie powiadomienie naczelnika więzienia, jego zastępcy lub dyżurnego, powinien starszy dozorca samodzielnie zastosować środki zapobiegawcze. O zaszłym powinien starszy dozorca natychmiast zameldować przełożonej władzy osobiście, a gdy na to okoliczności nie pozwalają — przez posłańca.

§ 51.

W więzieniach, gdzie niema inspektorów więziennych do poszczególnych działów, czynności ich spełniają odpowiedni starsi dozorczy, zaś w większych więzieniach, starsi dozorczy dodani są do pomocy poszczególnym inspektorom.

§ 52.

Do obowiązków starszego dozorczy administracyjnego między innymi należy:

- 1) ogólny nadzór nad należytem wykonaniem obowiązków przez wszystkich dozorców więziennych i punktualnem stawieniem się na służbę;
- 2) podział czynności między dozorcami i dokonywanie zmian na postępkach;
- 3) przestrzeganie należytego przechowywania broni i uzbrojenia dozorców oraz dbałość o schludny ich wygląd i przepisowe umundurowanie;
- 4) nadzór nad utrzymaniem w porządku i czystości wszystkich pomieszczeń, cel i dziedzińców więziennych;
- 5) przestrzeganie wykonania ustalonego porządku więziennego i przepisów, dotyczących więźniów;
- 6) prowadzenie rejestracji więźniów przyjętych, zwalnianych, odprowadzanych do sądów, na roboty zewnętrzne oraz wewnętrzne;
- 7) rejestracja cel wolnych i zajętych przez więźniów;
- 8) rozmieszczanie więźniów z wiedzy inspektora lub naczelnika więzienia;
- 9) dopilnowanie, aby kary dyscyplinarne, nałożone na więźniów, były wykonywane prawidłowo i w należytem czasie;
- 10) o ile możności jaknajczęstsze odwiedzanie więźniów w celach, warsztatach, aresztach więziennych (karcerach) i t. p. wglądanie w ich potrzeby, należyte zatrudnienie i sprawowanie się więźniów;
- 11) dokonywanie rewizji pomieszczeń i więźniów;
- 12) dopilnowanie, aby wszyscy więźniowie, względem których istnieje przymus pracy i obowiązek nauczania, byli zatrudnieni i uczęszczali do szkoły;

- 13) sprawdzanie posterunków zewnętrznych i wewnętrznych;
- 14) przeprowadzanie z rana i z wieczora apelu przez przeliczenie wszystkich więźniów;
- 15) wykonywanie wszystkich poleceń naczelnika i inspektorów.

§ 53.

Do obowiązków starszego dozorca gospodarczego należy:

- 1) prowadzenie magazynów żywnościowych, odzieży, bielizny, materiałów, środków opałowych oraz związanej z tem księgowości;
- 2) dbałość o należyte przechowanie artykułów żywnościowych, odzieży, bielizny, obuwia skarbowego oraz własnych rzeczy więźniów i zabezpieczenia ich od moli i zniszczenia, przez jaknajczęstsze przewietrzanie;
- 3) prowadzenie księgi rzeczy własnych więźniów;
- 4) dbałość o zmianę w ustalonym czasie bielizny pościelowej (raz na miesiąc), bielizny do noszenia (co tydzień), słomy w siennikach i poduszkach (dwa razy do roku w ilości 8 kg. jednorazowo), a w razie epidemji o zmianę słomy we wszystkich siennikach i poduszkach (starą słomę należy spalić);
- 5) dopilnowanie, aby ubranie, obuwie i bielizna wydawane były więźniom w stanie czystym, suchym i nieuszkodzonym;
- 6) dbałość o oszczędne i należyte użytkowanie rzeczy i inwentarza skarbowego;
- 7) wydawanie we właściwym czasie rzeczy i inwentarza uszkodzonego do naprawy, a niezdatnego do dalszego użytku przechowywanie do czasu wy-sortowania;
- 8) dopilnowanie, aby przepisana więźniom ilość artykułów żywnościowych była im wydana i aby strawa była należycie przygotowana;
- 9) nadzór nad należytem opalaniem i oświetlaniem cel i pomieszczeń więziennych;
- 10) nadzór nad należytem dezynfekowaniem i praniem bielizny i ubrań więźniów, w szczególności tych, którzy zachorowali na choroby zakaźne i tych, którzy pozostają w szpitalu;
- 11) przedstawianie lekarzowi więziennemu co dwa tygodnie więźniów, pracujących w kuchni oraz przed przyjęciem ich do pracy kuchennej;
- 12) współdziałanie przy odbiorze produktów żywnościowych od dostawców i w razie spostrzeżenia, że dostawa jest wadliwą, zwrócenia na to uwagi inspektora, względnie naczelnika więzienia;
- 13) wykonanie wszelkich poleceń naczelnika i inspektorów.

§ 54.

Starszy dozorca działu pracy zarządza pod kierownictwem inspektora pracą więźniów w warsztatach i przedsiębiorstwach więziennych oraz w gospodarstwie rolnem. Do obowiązków jego należy:

- 1) dopilnowanie, aby więźniowie, wyznaczeni do pracy, w oznaczonym czasie byli wyprowadzani na roboty i sprowadzani z robót, a w czasie pracy należycie dozorowani;
- 2) dopilnowanie, aby dozorca, zatrudnieni w dziale pracy, dokładnie i sumiennie spełniali swe obowiązki, nie wykonywali żadnych robót bez zamówienia podpisanego przez odnośnego inspektora i aby punktualnie stawiali się na służbę;
- 3) prowadzenie magazynu działu pracy i związanej z tem księgowości;
- 4) odpowiedzialność za należyte użytkowanie i przechowanie inwentarza, narzędzi i materiałów, oraz gotowych wyrobów;

- 5) dopilnowanie wykonywania przez więźniów przeznaczonych im zadań dziennych, nadzór nad prawidłowem sporządzaniem list pracy i przedstawianie ich z końcem miesiąca inspektorowi działu pracy;
- 6) współdziałanie w rozwoju pracy więźniów;
- 7) odpowiedzialność za należyty porządek i ład w warsztatach i za sprawność działania warsztatowych urządzeń technicznych;
- 8) wykonywanie wszelkich poleceń kierownika działu pracy i naczelnika więzienia.

W więzieniach, gdzie nie jest przewidziany etat starszego dozorca „działu pracy”, obowiązki jego spełniają dozorca, zatrudnieni w poszczególnych warsztatach.

§ 55.

Obowiązki dozorców więziennych.

Dozorca pełni służbę w więzieniu, jako odźwierni, dozorca oddziałowi, gospodarczy, sanitarni, przy kuchni, piekarni, pralni, łaźni, kamerze dezynfekcyjnej oraz przy warsztatach pracy.

§ 56.

Na oddziałach przeznaczonych dla więźniów-kobiet, służbę i dozór pełni wyłącznie dozorczyne kobiety.

§ 57.

Na dozorcę odźwiernego należy wyznaczać najbardziej wyszkolonego, przytomnego i sprawnego dozorcę. Odźwierny ma stale przy sobie klucze od bramy głównej, pilnuje wejścia do więzienia i nigdy pod żadnym pozorem nie wolno mu pozostawiać otwartej bramy wejściowej.

Odźwierny powinien pilnie baczyć i przestrzegać, aby oprócz osób, posiadających prawo wstępu do więzienia z racji zajmowanego urzędu i pracy w więzieniu, nie wszedł ktoś nieposiadający należytego upoważnienia od władzy więziennej; w razie przybycia kogoś bez zaświadczenia i upoważnienia władz do wstępu do więzienia, lub w razie najmniejszej wątpliwości przy okazaniu tego zaświadczenia, odźwierny powinien przybyłego zatrzymać i dać znać o tem naczelnikowi więzienia, lub jego zastępcy.

Odźwiernemu nie wolno wypuszczać za bramę więzienia, chociażby w towarzystwie pracownika, bez piśmiennego zezwolenia naczelnika więzienia. Odźwierny obowiązany jest zarówno przy wejściu jak i przy wyjściu sprawdzić dokładnie zawartość wnoszonych, względnie wynoszonych, lub wywożonych rzeczy (pakunków, koszy i t. p.).

Po skończonym dniu służby odźwierny składa naczelnikowi więzienia lub jego zastępcy raport o przebiegu dnia, o wszelkich wypadkach i wydarzeniach przy bramie wejściowej.

Wpuszczenie kogokolwiek do więzienia po wieczornym apelu, za wyjątkiem osób, wymienionych w § 32 niniejszych przepisów, bez zezwolenia naczelnika więzienia lub dyżurnego, jest wzbronione.

Pozatem dozorca kieruje się w swej służbie wskazówkami i rozporządzeniami naczelnika więzienia.

§ 58.

Dozorca oddziałowy jest jednym z najważniejszych i najbardziej odpowiedzialnych pracowników służby dozorczej, ponieważ ma on ciągłą i bezpośrednią styczność z więźniami, umieszczonymi w celach powierzonego mu oddziału. Do zakresu obowiązków dozorca oddziałowego należy:

a) W stosunku do więźniów:

- 1) najdokładniejsza znajomość indywidualnych cech charakteru każdego więźnia, aby stosownie do tego postępować z nimi;
- 2) zachęcanie więźniów do nauki i pracy i dobrego zachowania się;
- 3) stałe dogłębne oglądanie więźniów w celu uniemożliwienia im ucieczki i porozumiewania się z osobami postronnymi, lub więźniami z innych cel;
- 4) pilne zwracanie uwagi na liczbę więźniów w powierzonym mu oddziale ogółem i w każdej poszczególnej celi, oraz według kategorii;
- 5) prowadzenie wykazów więźniów, znajdujących się na oddziale, zwolnionych, nowoprzyjętych, ukaranych dyscyplinarnie, zatrudnionych, uczęszczających do szkoły, chorych, odprowadzonych na rozprawy sądowe i t. p.
- 6) przy wyprowadzaniu więźniów na roboty, do szkoły, na przechadzkę, do kąpieli i t. p. formowanie więźniów w dwurząd, dokładne przeliczenie, po czym dopiero oddanie ich odnośnemu dozorczy. Po powrocie oddziałowy powinien ich w ten sam sposób przeliczyć, zrewidować i przeprowadzić do cel;
- 7) dostarczanie więźniom pożywienia do cel i rozdzielanie porcji żywnościowych;
- 8) troska o czystość więźniów, ich odzieży, bielizny oraz dobry stan ich zdrowia, a w razie zasłabnięcia więźnia, meldowanie o tem władzy przełożonej i przedstawianie chorych lekarzowi względnie felczerowi;
- 9) niezwłoczne podawanie do wiadomości władzy przełożonej wszelkich próśb, zażaleń i skarg więźniów;
- 10) w razie wezwania przez więźniów niezwłoczne przybywanie do drzwi cel;
- 11) ściśle przestrzeganie porządku życia więziennego—nie dopuszczanie niedozwolonych gier, krzyków, śpiewów, bijatyk, kłótni i wogóle złego zachowania się więźniów;
- 12) meldowanie niezwłoczne władzom przełożonym o wszelkich przewinieniach więźniów.

b) Co do majątku skarbowego:

Odpowiedzialność za ilość i całość inwentarza powierzonego mu oddziału, za staranne jego przechowywanie i używanie. Prowadzenie niezbędnych w tym celu wykazów i księgowości.

c) Co do zachowania czystości, porządku i higieny:

Dbanie o czystość wszystkich cel i pomieszczeń oddziału oraz pościeli, naczyń stołowych i nocnych. Troska o odpowiednią temperaturę powietrza w celach, należyte funkcjonowanie ogrzewania, przewietrzanie cel, korytarza i t. p.

d) Co do zapobiegania ucieczkom:

Codziennie dokładne rewidowanie cel i pomieszczeń powierzonego mu oddziału, codzienne sprawdzanie krat okiennych i sprawności działania zamków do poszczególnych cel i pomieszczeń oddziału oraz dokonywanie w miarę potrzeby rewizji osobistej więźniów.

e) W stosunku do władz przełożonych:

W razie przybycia na oddział władzy przełożonej (starszego dozorczy, asystenta, podinspektora, inspektora, naczelnika, oraz władz prokuratorskich i ministerjalnych) dozorca oddziałowy składa krótki raport o stanie liczebnym oddziału, a przy wejściu przełożonego do celi winien podać komendę „baczność” w tym celu, aby więźniowie ustawili się w dwuszereg. Przy odwiedzinach nocnych, a także na oddziałach szpitalnych komendy „baczność” podawać nie należy.

Po ukończeniu pracy dozorca oddziałowy pozostawia swój oddział zastępującemu go na posterunku nie inaczej, jak po uprzednim przeliczeniu więźniów swego oddziału, po szczegółowym zbadaniu, że wszystkie drzwi do pomieszczeń i cel oddziału są zamknięte i zawiadomienie swego zastępcy o wydanych mu przez dyżurnego, względnie naczelnika więzienia zarządzeniach.

W razie jakichś niedokładności i nieporozumień dozorca, który zastępuje na posterunku oddziałowego, nie przyjmuje od niego inaczej służby, jak po uprzednim powiadomieniu o tem starszego dozorczy lub dyżurnego inspektora.

§ 59.

Dozorca w szpitalu, względnie na oddziale dla chorych obowiązany jest w swej działalności kierować przepisami dla oddziałowych, a ponadto do obowiązków jego należy:

- 1) ściśle wykonywanie wszystkich wskazówek i poleceń lekarza;
- 2) pielęgnowanie chorych więźniów;
- 3) wydawanie chorym lekarstw osobiście i dokładnie według przepisu;
- 4) troska, aby chorzy zaopatrzeni byli w lekarstwa i inne środki, według zarządzenia lekarza, a w każdym wypadku potrzeby i w świeżą bieliznę i pościel, aby jedzenie otrzymywali na czas i tylko te potrawy i napoje, które zostały przepisane przez lekarza;
- 5) wykonywanie drobnych zabiegów chirurgicznych, według zleceń i pouczeń lekarza;
- 6) składanie lekarzowi codziennych raportów o stanie zdrowia więźniów, o skutkach lekarstw i okolicznościach, które nastąpiły po ostatnich odwiedzinach lekarza;
- 7) odkażanie pościeli, bielizny i innych przedmiotów oraz cel po więźniach chorych na choroby zakaźne;
- 8) nadzór nad więźniami chorymi, którym zezwolona została przechadzka na wolnym powietrzu;
- 9) wykonywanie wszelkich zleceń lekarza więziennego i naczelnika więzienia.

§ 60.

Do obowiązków dozorców zatrudnionych w kuchni i piekarni należy:

- 1) dozоровanie i kierowanie pracą przydzielonych im więźniów;
  - 2) otrzymywanie od inspektora, względnie starszego dozorczy produktów według wykazu pozostających na wyżywieniu więźniów;
  - 3) należyte przygotowanie we właściwym czasie pożywienia dla więźniów, wypiek chleba.
- Potrawy powinny być dobrze ugotowane, w sposób właściwy przyprawione i otluszczone;
- 4) troska, by przedmioty i urządzenia kuchenne, oraz piekarni były zawsze w dostatecznej ilości i w stanie zdającym do użytku;
  - 5) troska, o dobry stan ognisk kuchennych, ogrzewania, wodociągów i kanałów odpływowych w kuchni i piekarni;
  - 6) oszczędne użycie materiałów opałowych w kuchni i piekarni;
  - 7) zbieranie i umieszczanie w przeznaczonym miejscu odpadków żywnościowych (łupin od ziemniaków, kości i t. p.), aż do czasu sprzedaży ich odbiorcom;
  - 8) troska o czysty wygląd więźniów, zatrudnionych w kuchni i piekarni;
  - 9) utrzymanie w czystości pomieszczeń kuchennych i piekarni oraz kotłów, sprzętów i naczyń,
  - 10) rozdzielanie potraw do wader na oddziały, wydzielanie jedzenia dla chorych i przygotowywanie porcji chleba;

- 11) bezzwłoczne meldowanie starszemu dozorczy, względnie inspektorowi o objawach choroby u więźniów, zatrudnionych w kuchni i piekarni;
- 12) prowadzenie ustalonej księgowości i wykazów.

§ 61.

Do dozorców, zatrudnionych w pralni, łaźni i przy kamerze dezynfekcyjnej stosują się przepisy, obowiązujące dozorców oddziałowych, a ponadto do nich należy:

- 1) dozоровanie i kierowanie pracą więźniów w zakresie danego działu oraz pouczanie ich o sposobie użycia maszyn, przyrządów do prania i dezynfektora;
- 2) dbałość o czystość pomieszczeń powierzonego im działu i dobre funkcjonowanie narzędzi i urządzeń technicznych;
- 3) troska o to, aby bielizna i ubrania były należycie wyprane i przedzynyfikowane. Bieliznę zdrowych i chorych więźniów należy przechowywać oddzielnie i prać osobno;
- 4) dopilnowanie, aby więźniowie oszczędzali przy praniu i maglowaniu bieliznę i nie niszczyli jej;
- 5) oddawanie do reperacji uszkodzonej bielizny i odzieży;
- 6) prowadzenie wykazu bielizny i odzieży, przyjętej i zwróconej po wypraniu i przedzynyfikowaniu;
- 7) nadzór w łaźni nad należytem myciem ciała więźniów;
- 8) nadzór w łaźni nad przestrzeganiem przez więźniów obyczajowości i przyzwoitości;
- 9) dopilnowanie, aby woda w łaźni była dostatecznie nagrzana, aby nie było podczas kąpieli przeciągu, co mogłoby spowodować przeziębienie się więźniów;
- 10) niezwłoczne meldowanie o wszelkich potrzebach powierzonego im działu, uszkodzeniach inwentarza, maszyn i przyrządów technicznych.

§ 62.

Do obowiązków dozorców przy warsztatach więziennych należy:

- 1) nauczanie więźniów rzemiosł, wpojenie im zamiłowania do pracy oraz ogólne kierownictwo pracą więźniów i dogłądanie, aby więźniowie należycie zachowywali się i pilnie pracowali;
- 2) dokładne i sumienne wykonywanie zamówień;
- 3) nieprzyjmowanie zamówień bez wiedzy kierownika działu pracy;
- 4) oszczędne użycie materiałów i należyte używanie narzędzi pracy;
- 5) dopilnowanie, aby z końcem dnia pracy więźniowie oddali w porządku i całości niewykończoną robotę, ułożyli w porządku narzędzia, których rodzaj i liczbę sprawdzić należy według wywieszzonego w warsztacie wykazu, aby nie wynosili czegokolwiek z warsztatu i aby pomieszczenia warsztatowe po ukończeniu pracy były należycie uprzątnięte.
- 6) dopilnowanie, aby w warsztatach, dzierżawionych przez przedsiębiorców, zatrudnieni prywatni majstrowie-instruktorzy nie podawali więźniom czegokolwiek z zewnątrz mianowicie: listów, pieniędzy, alkoholu i t. p. a wreszcie, aby nie dopomagali więźniom do ucieczki i jakichkolwiek nadużyć;
- 7) szczegółowe przeprowadzanie rewizji więźniów po ukończeniu pracy oraz pomieszczeń, zajętych na warsztaty;
- 8) ściśle wykonywanie poleceń kierownika działu pracy.

§ 63.

Dozorcy, pełniący służbę na zewnętrznych posterunkach, obowiązani są:

- 1) przestrzegać, aby więźniowie nie wychylali się z okien i nie porozumiewali się w jakikolwiek sposób z osobami na zewnątrz więzienia;

2) baczyć, aby ze strony więźniów, lub osób postronnych nie czynione były jakiegokolwiek przygotowania, mające na celu umożliwienie więźniom ucieczki;

3) przestrzegać, aby na terytorjum więziennem nie znajdowały się osoby postronne, nie mające na to upoważnienia władzy więziennej, a w razie wykrycia takich osób, niezwłocznie usuwać je stamtąd, dając znać o tem natychmiast władzy przełożonej;

4) pozostawać stale na posterunku, nieopuszczając go pod żadnym pozorem; w razie choroby, lub zameldowania o poczynionych spostrzeżeniach dozorca zawiadamia przełożoną władzę za pośrednictwem innego, znajdującego się w pobliżu funkcjonariusza więziennego, lub wszczęciem alarmu;

5) używać broni tylko w wypadkach nagłych, kierując się w tym względzie przepisami o użyciu broni;

6) przed objęciem służby na posterunku zewnętrznym obejść wyznaczone mu terytorjum posterunku i zbadać, czy budynki, znajdujące się na tem terytorjum, są dokładnie pozamykane, czy blisko murów więziennych i zabudowań nie znajdują się wozy, drabiny lub inne rzeczy, któreby mogły ułatwić więźniom przedostanie się poza mury więzienne, a w razie skonstatowania ich zameldować starszemu dozorczy, względnie dyżurnemu w celu ich usunięcia.

§ 64.

Dozorcy więzienni, wyznaczeni do eskortowania więźniów, są obowiązani:

- 1) usilnie czuwać nad tem, aby więźniowie nie uciekli w drodze;
- 2) niedopuszczać w drodze do więźniów osób postronnych oraz unie możliwiać wszelkie porozumiewanie się więźniów z temi osobami;
- 3) bronić eskortowanych więźniów od wszelkich napaści osób postronnych, lub innych więźniów;
- 4) czuwać nad stanem zdrowia eskortowanych więźniów, w razie za słabnięcia którego z nich żądać pomocy lekarskiej i odpowiednich podwód, a w razie wypadku śmierci odnieść się do najwyższej władzy policyjnej;
- 5) nie wdawać się z eskortowanymi więźniami w żadne rozmowy, albo jakiegokolwiek prywatne stosunki, nie zatrzymywać się gdziekolwiek niepotrzebnie, nie wchodzić z więźniami do lokali, nie palić tytoniu i nie zezwalać eskortowanym na palenie, nie jeść i nie pić z nimi razem;
- 6) dostarczyć eskortowanych więźniów do miejsca ich przeznaczenia i ewentualnie z powrotem do więzienia w możliwie najszybszym czasie;
- 7) w razie jawnego nieposłuszeństwa, lub buntu, albo napaści osób postronnych, o ile nie można w inny sposób zapobiec temu w szczególności przy pomocy władz policyjnych, zastosować użycie broni, kierując się w tym względzie wskazówkami o użyciu broni;
- 8) meldować niezwłocznie przełożonej władzy o wszelkich wydarzeniach w drodze;
- 9) eskortować więźniów środkiem ulicy i w taki sposób, aby konwojent zawsze miał więźniów przed sobą. Postępowanie z bronią przed eskortowanymi, lub przy pierwszych szeregach jest wzbronione. Również nie wolno przewozić więźniów tramwajem.

§ 65.

Dozorcy, pełniący nocną służbę wewnątrz więzienia, wstępując na służbę, powinni sprawdzić zdatność do użytku zegarów kontrolujących, telefonów, broni, przyrządów sygnałowych i t. p.

Powinni przekonać się o należytem zamknięciu cel, pomieszczeń i korytarzy więziennych, jaknajczęściej obchodzić korytarze więzienne, zagłądać do cel przez okienko, aby przekonać się, co czynią i jak zachowują się więźniowie, czy nie robią oni jakichkolwiek przygotowań do ucieczki. W razie wy-

krycia dać znać dyżurnemu umówionym sygnałem, a jeżeliby to było niemożliwe, wszczęciem alarmu.

W czasie nocnej służby dozorca nie wolno samemu otwierać celi lub wchodzić do niej, gdy zaś zachodzi konieczna potrzeba tego, należy wezwać dyżurnego starszego dozorcę lub inspektora.

Spanie w czasie nocnej służby jest surowo wzbronione.

Zmiana posterunków wewnętrznych z zewnętrznymi powinna się odbywać co dwie godziny.

Wszystkie ważne wydarzenia w ciągu nocy powinny być wniesione do księgi nocnych meldunków i przedstawione naczelnikowi, względnie inspektorowi działu administracyjnego.

§ 66.

Pewna liczba dozorców więziennych, wolnych od zajęć, jako rezerwa na wypadek alarmu, powinna znajdować się stale w obrębie więzienia do dyspozycji naczelnika. Dozorcy ci, tak na wezwanie władzy, jako też i samodzielnie, powinni natychmiast przybyć na pomoc pełniącym służbę, gdy zajdzie tego potrzeba.

§ 67.

Pomocniczy dozorca przeznaczony jest do pomocy względnie zastępstwa dozorców i obowiązany jest ściśle wykonywać przepisy, dotyczące obowiązków dozorców, których funkcje pełnią stale, lub czasowo.

Obowiązki pracowników kontraktowych.

§ 68.

Obowiązki pracowników kontraktowych określają zawierane z nimi umowy.

§ 69.

Duchowni, nauczyciele i lekarze zależni są od zarządzeń naczelników więzień tylko pod względem przestrzegania obowiązujących przepisów więziennych.

Postanowienia końcowe.

§ 70.

Przepisy niniejsze wchodzi w życie w 30 dni po ich ogłoszeniu.

Z dniem wejścia w życie powyższych przepisów tracą moc obowiązującą dotychczasowe postanowienia sprzeczne z niniejszemi przepisami.

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1926 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Siennicki*

Podsekretarz Stanu

K O M U N I K A T

w sprawie falsyfikatów biletów zdawkowych 5-cio złotych emisji 1 maja 1925 r.

TYP IV WZÓR 1

falsyfikatów biletów zdawkowych 5-cio złotych emisji 1. V. 1925 r.

Cechy ogólne.

Falsyfikat wykonany na papierze ze znakiem wodnym dwóch rodzajów: 1) 6-ciokąty i równoległoboki lub 2) przecinające się kwadraty.

Kolory farb odmienne w swych odcieniach, jednak b. zbliżone.

Falsyfikat w wykonaniu graficznym jest względnie dobrze odtworzony.

Falszerze posługiwali się przy wykonywaniu falsyfikatu maszynami.

Cechy szczególne.

Numeracja na falsyfikatach jest wykonana w kolorze czarnym, w odcieniu odmiennym niż w biletach zdawkowych autentycznych, litery serji oraz cyfry numeracji są wyższe.

Rysunek strony przedniej i odwrotnej w kolorze zielonym wykonany jest w grubszych linjach, skutkiem czego w wielu miejscach linje te zlewają się, tworząc całość mniej wyrazistą niż w biletach zdawkowych autentycznych.

Rysunek medaljonu str. przedniej zamazany: snop i sierp jak również i napis w medaljonie „5 pięć złotych 5”, mało widoczne i nieczytelne.

Tło w medaljonie, w którym umieszczony jest orzeł ciemniejsze.

Tło obu stron w kolorze cielistym wykonane jest linjami grubszymi.

Napisy cieńsze o konturach nieostrych. Kierownik Ekspozytury P. Z. G. (—) *St. Szymankiewicz*. Dyrektor Państwowych Zakładów Graficznych (—) *A. Tupalski*.

K O M U N I K A T

w sprawie falsyfikatów banknotów 10-cio złotych z datą 15 lipca 1924 r.

W Warszawie zatrzymano falsyfikat biletu bankowego 10-cio złotowego z datą 15 lipca 1924 r.

TYP III.

Falsyfikat ten wykonany jest na papierze zwyczajnym białym, znak wodny tłoczony farbą tłuszczową.

W medaljonie z podobizną Kościuszki twarz cieniowana grubymi linjami, włosy nie ułożone, nos i usta nieforemne, o odmiennym rysunku.

Równoległe linje koloru piaskowego, tworzące tło koła portretowego, są znacznie rzadziej ułożone niż linje na bilecie autentycznym.

Druk grubszy o konturach nieostrych. Podpisy odmienne, miejscami zalane. Cyfry numeru nieco mniejsze, innego kształtu.

Rysunki z liści dębowych, godeł przemysłu, handlu i rolnictwa, oraz rogów obfitości, cieniowane grubymi kreskami w kolorze różowo-brązowym, nie wykazują wyrazistości cieniowania, podczas gdy szczegóły te na bilecie autentycznym utrzymane są w kolorze fioletowo-brązowym, występują czysto i przejrzysto.

Druk klauzuli karnej na tle brązowym nierówny, litery odmiennego wykroju o konturach nieostrych.

Naróżne kwadraty w kolorze lila tworzą jasną wyraźną literę X — w falsyfikatach litera X jest niewyraźna. Bank Polski (—) *Rybiński, Orczykowski*.

K O M U N I K A T

w sprawie przyjmowania papierów wartościowych na wadja i kaucje.
Do wiadomości wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa.

O B W I E S Z C Z E N I E.

Ministerstwo Skarbu z dnia 8 kwietnia 1926 r. o wysokości ceny, do jakiej mogą być przyjmowane papiery wartościowe przez władze i urzędy państwowe, jako wadja przy przetargach oraz kaucje na zabezpieczenie wszelkiego rodzaju umów oraz zaliczek wypłaconych na dostawy i roboty rządowe, jak również na zabezpieczenie udzielanych przez Skarb Państwa kredytów akcyzowych, celnych i transportowych.

Termin płatn. kuponu	NAZWA PAPIERU	Wartość nominalna	Wartość depozyt. w złotych
A. Papiery państwowe.			
1/IV i 1/X	8 ^o / _o państwowa pożyczka konwers. (Dz. U. R. P. № 55 ex 1925 poz. 543)	zł. 100	100
1/IV i 1/X	6 ^o / _o pożycz. dolarowa z r. 1919—1920	dol. 100	500
1/II i 1/VIII	10 ^o / _o pożycz. kolej. Serja I (Dz. U. R. P. № 5 ex 1924 poz. 40) oraz rozporządzenie Ministra Skarbu (Dz. U. R. P. № 83 ex 1924 poz. 798).	zł. 100 w zlocie	110
2/I i 1/VII	5 ^o / _o państw. pożycz. konwers. (Dz. U. R. P. № 27 ex 1924 poz. 274), (Dz. U. R. P. № 21 ex 1925 poz. 152) oraz (Dz. U. R. P. № 90 ex 1925 poz. 629)	zł. 100	40
1/II i 1/VIII	5 ^o / _o obligacje Serji II premj. pożycz. dol. (Dz. U. R. P. № 129 ex 1925 poz. 919)	dol. 5	30
B. Listy zastawne i obligacje państwowych instytucyj kredytowych.			
3/VI i 31/XII	8 ^o / _o listy zast. Banku Gosp. Kraj. (Dz. U. R. P. № 46 ex 1924 poz. 478)	zł. 100 w zlocie	90
2/I i 2/VI	8 ^o / _o listy zastawne Państw. Banku Roln. względnie zobowiązania na te listy	zł. 100	90
C. Listy zastawne instytucyj kredytowych prywatnych gwarantowanych przez Skarb Państwa.			
1/IV i 1/X	7 ^o / _o listy zastawne Tow. Kred. Przem. Polsk. (Dz. U. R. P. № 112 ex 1920 poz. 737).	1	20
D. Akcje Banku Polskiego.			
		zł. 100	50

Papiery wartościowe przyjmowane jako wadja i kaucje winny być zaopatrzone w bieżący kupon.

Obwieszczenie z dnia 28 grudnia 1925 r. (Monitor Polski z dnia 5 stycznia 1926 r. № 3 poz. 8) w tymże przedmiocie traci moc obowiązującą.

Przepisy niniejsze obowiązują z dniem ogłoszenia. Minister Skarbu:
(—) J. Zdziechowski.

K O M U N I K A T

w sprawie podziału czynności komorników mających siedzibę urzędową w m. st. Warszawie.

I. ROZPORZĄDZENIE PREZESA SĄDU OKRĘGOWEGO W WARSZAWIE

z dnia 14 stycznia 1926 r. № 34.

Wobec powiększenia liczby komorników na m. st. Warszawę do 25 zarządzam z dniem 1 lutego 1926 r. nowy podział terytorjum m. st. Warszawy na 24 rewiry egzekucyjne; jeden rewir komornika do spraw spadkowych i dwa rewiry na pow. warszawski jak następuje:

I rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 1 i 2 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Stefanowi Kotarskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Nowogrodzkiej № 29, lecz wobec zawieszenia komornika Kotarskiego w czynnościach służbowych — deleguję do prowadzenia I rewiru egzekucyjnego m. st. Warszawy komornika Dymitra Kałataluka z miejscem zamieszkania przy ulicy Topiel № 4.

II rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 3 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Hipolitowi Siekierskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Żórawiej № 9.

III rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 5 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Zygmuntowi Iwanickiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chłodnej № 35.

IV rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 6 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Kazimierzowi Jaworskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Leszno № 73 m. 28.

V rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądów pokoju 7 i 19 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Janowi Sankowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chmielnej № 64.

VI rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądów pokoju 25 i 26 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Wincentemu Siarkiewiczowi z miejscem zamieszkania przy ulicy Żelaznej № 81.

VII rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 9 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Tomaszowi Bylińskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Śniadeckich № 9.

VIII rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 10 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Józefowi Niedźwieckiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chmielnej № 11.

IX rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 11 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Czesławowi Gutremu z miejscem zamieszkania przy ulicy Marszałkowskiej № 63.

X rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 21 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Stefanowi Szutowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Śliskiej № 40.

XI rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 13 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Leonardowi Parnowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Chmielnej № 11.

XII rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 14 okręgu m. st. Warszawy i komisariaty XVIII i XXV należące do terytorjum sądu pokoju 27 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Eugenju-szowi Wojtowickiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Orlej № 3.

XIII rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 22 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Ludwikowi Michalczykowi z miejscem zamieszkania przy ulicy Leszno № 49.

XIV rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 18 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Gustawowi Jesionowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Dzielnej № 17.

XV rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 20 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Henrykowi Pazikowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Polnej № 70.

XVI rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 16 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Jerzemu Brodzkiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Okólnik № 11-a.

XVII rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 4 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Mieczysławowi Święcickiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Złotej № 5.

XVIII rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 8 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Szymonowi Kosiarskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Marszałkowskiej № 71.

XIX rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 12 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Rudolfowi Zarembie z miejscem zamieszkania przy ulicy Florjańskiej № 8.

XX rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 15 okręgu m. st. Warszawy i części terytorjum sądu pokoju 27 okręgu m. st. Warszawy, a mianowicie: komisariaty XVII i XXIV. Rewir ten powierzam komornikowi Leonardowi Grabowskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Czackiego № 6.

XXI rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 17 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Kazimierzowi Muszyńskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Nowolipki № 49.

XXII rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 23 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Zdzisławowi Krotkiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Ceglanej № 9.

XXIII rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 24 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Teofilowi Mieczyskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Wilczej № 23.

XXIV rewir egzekucyjny obejmuje terytorjum sądu pokoju 29 okręgu m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Leonowi Wiśniewskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Hożej № 28.

Rewir do spraw spadkowych i do sprzedaży nieruchomości w powiatach: Sochaczewskim, Mińsko-Mazowieckim, Skierniewickim, Grójeckim, Łowickim, Radzymińskim i Błońskim. Rewir ten powierzam komornikowi Dymitrowi Kałatalukowi z miejscem zamieszkania przy ulicy Topiel № 4.

I rewir egzekucyjny pow. Warszawskiego obejmuje terytorjum sądów pokoju w Nowym Dworze, w Otwocku, Jabłonie, oraz gminy: Wawer, Okuniew, Brudno i Marki, należące do terytorjum sądu pokoju 27 okręgu m. st. Warszawy wraz z czynnościami spadkowymi i sprzedażą nieruchomości. Rewir ten powierzam komornikowi Stanisławi Szczepniakowi z miejscem zamieszkania przy ulicy Leszno № 91.

II rewir egzekucyjny pow. Warszawskiego obejmuje terytorjum sądów pokoju 28 okręgu m. st. Warszawy, sądu pokoju w Babcach i sądu pokoju w Piasecznie wraz z czynnościami spadkowymi i sprzedażą nieruchomości oprócz terytorjum 22 i 23 komisariatów. Rewir ten powierzam komornikowi Juljanowi Glińskiemu z miejscem zamieszkania przy ulicy Żorawiej № 45.

Jednocześnie polecam właściwym komornikom przekazanie i przejęcie bieżących niezakończonych spraw cywilnych według terytorjalnej właściwości—stosownie do powyższego podziału.

Prezes Sądu (—) *A. Massalski.*

II. WYCIĄG Z KSIĘGI ROZPORZĄDZEŃ PREZESA SĄDU OKRĘGOWEGO W WARSZAWIE

z dnia 21 stycznia 1926 r. № 57.

Rozporządzenie moje z dnia 14 stycznia 1926 r. za № 34 zmieniam o tyle, że część dotycząca utworzenia rewiru do spraw spadkowych otrzymuje następujące brzmienie: „Rewir do spraw spadkowych i do sprzedaży nieruchomości na całym terytorjum m. st. Warszawy. Rewir ten powierzam komornikowi Dymitrowi Kałatalukowi z miejscem zamieszkania przy ul. Topiel № 4”.

Wobec tej zmiany komornicy rewirów egzekucyjnych m. st. Warszawy od 1 do 24 włącznie będą dokonywali wszystkich czynności na terytorjum swoich rewirów z wyjątkiem czynności spadkowych i czynności związanych ze sprzedażą nieruchomości.

Jednocześnie polecam nadal prowadzenie spraw sprzedaży nieruchomości w powiecie:

1)	Sochaczewskim komornikowi Iwanickiemu Zygmuntovi,
2)	Mińsko-Mazowieckim „ Jaworskiemu Kazimierzowi,
3)	Skierniewickim „ Sankowskiemu Janowi,
4)	Grójeckim „ Szutowskiemu Stefanowi,
5)	Łowickim „ Niedźwieckiemu Józefowi,
6)	Radzymińskim „ Michalczykowi Ludwikowi,
7)	Błońskim „ Jesionowskiemu Gustawowi.

Prezes Sądu (—) *A. Massalski*

RUCH SŁUŻBOWY. W SĄDOWNICTWIE.

Mianowani: Władysław Hołownia, prokurator przy sądzie okręgowym w Wilnie — wiceprezesem sądu okręgowego w Łucku, dnia 17 lutego 1926 r.; Zygmunt Buchelt, naczelnik sądu powiatowego w Mogilnie — dyrektorem przy sądzie okręgowym w Chojnicach, dnia 25 lutego 1926 r.; Bronisław Owczarek, sędzia pokoju zapasowy w Piotrkowie — sędzią sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 25 lutego 1926 r.; Teodor Pietkiewicz, sędzia sądu okręgowego w Wilnie — wiceprezesem sądu okręgowego w Wilnie, dnia 25 lutego 1926 r.; Adam Bobkowski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Łucku — sędzią sądu okręgowego w Łucku, dnia 1 marca 1926 r.; Józef Piątkowski, sędzia sądu okręgowego w Rzeszowie — sędzią sądu apelacyjnego w Krakowie, dnia 1 marca 1926 r.; Jan Baczyński sędzia sądu okręgowego w Krakowie — sędzią sądu apelacyjnego

w Krakowie, dnia 1 marca 1926 r.; Władysław Wołoszczuk, podprokurator przy sądzie okręgowym w Krakowie—sędzią sądu apelacyjnego w Krakowie, dnia 1 marca 1926 r.; Tadeusz Mierzyński, dyrektor Departamentu Najwyższej Izby Kontroli Państwowej—sędzią Sądu Najwyższego, dnia 19 marca 1926 r.; Józef Skowroński, sędzia pokoju w Zalesiu, w okręgu sądu okręgowego w Wilnie—sędzią sądu okręgowego w Wilnie, dnia 12 marca 1926 r.; Dr. Józef Stein, sędzia powiatowy w Starogardzie—sędzią sądu okręgowego w Grudziądzu, dnia 26 lutego 1926 r.; Dr. Marjan Lang, emerytowany sędzia—sędzią sądu okręgowego w Krakowie, dnia 9 marca 1926 r.; Jakób Kessler, sędzia powiatowy w Krośnie—sędzią sądu okręgowego w Rzeszowie, dnia 22 marca 1926 r.; Marjan Kornicki, major korpusu sądowego—sędzią powiatowym w Grudziądzu, dnia 26 lutego 1926 r.; Dr. Zygmunt Dölinger, aplikant sądowy w Krakowie—sędzią powiatowym w Białej, dnia 6 marca 1926 r.; Dr. Juljan Wiśniewski, sędzia powiatowy w Białej—naczelnikiem sądu powiatowego w Białej, dnia 6 marca 1926 r.; Dr. Władysław Miłoś, sędzia powiatowy w Mielcu—naczelnikiem sądu powiatowego w Wojniczcu, dnia 6 marca 1926 r.; Wacław Maciejewski, asesor sądowy w Chodzieży—sędzią powiatowym w Chodzieży, dnia 13 marca 1926 r.; Bronisław Zieliński, asesor sądowy w Gnieźnie—sędzią powiatowym w Żninie, dnia 13 marca 1926 r.; Dr. Jerzy Friedman, egz. aplikant w Krakowie—sędzią powiatowym w Krośnie, dnia 22 marca 1926 r.; Dr. Tadeusz Mehoffer, aplikant sądowy w Krakowie—sędzią powiatowym w Liszkach, dnia 24 marca 1926 r.; Jarosław Garliński, sędzią komisaryjnym w sądzie powiatowym w Ostrowie, dnia 15 marca 1926 r. Stanisław Kuzior, aplikant delegowany do p. o. sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu—sędzią pokoju zapasowym w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 15 marca 1926 r.; Kazimierz Kwiatkowski, egz. aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie—sędzią śledczym II rew. pow. wołkowyskiego w okręgu sądu okręgowego w Grodnie, dnia 26 lutego 1926 r.; Antoni Nakonieczny, egz. aplikant delegowany do p. o. sędziego śledczego i sędziego pokoju w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie—sędzią śledczym w Tomaszowie w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 26 lutego 1926 r.; Marjan Okienicz, aplikant p. o. sędziego śledczego I rewiru pow. sarnieńskiego—sędzią śledczym I rew. pow. sarnieńskiego w okręgu sądu okręgowego w Równem, dnia 6 marca 1926 r.; Wacław Iwaszkiewicz—sędzią śledczym sądu okręgowego w Suwałkach, z siedzibą w Augustowie, dnia 24 marca 1926 r.; Stanisław Pruski, aplikant p. o. sędziego pokoju i sędziego śledczego w okręgu sądu okręgowego w Lublinie—sędzią śledczym III rew. pow. rówieńskiego, z siedzibą w Korcu w okręgu sądu okręgowego w Równem, dnia 6 marca 1926 r.; Józef Nabiałczyk, aplikant p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Piotrkowie—podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Piotrkowie, dnia 19 marca 1926 r.; Jan Borowicz, Władysław Filisiewicz i Zygmunt Stefanowicz, egzaminowani aplikanci sądowi—asesorami sądowymi, dnia 27 lutego 1926 r.; Dr. Władysław Adam, Seweryn Lorych, Czesław Buczkowski, Tomasz Hempowicz i Kazimierz Kaniewski, egzaminowani aplikanci sądowi—asesorami sądowymi, dnia 13 marca 1926 r.; Helena Falewicz-Sztukowska, Roman-Dawid Grynberg, Tadeusz-Czesław Jackowski, Izidor Fried i Henryk Butrym—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 26 lutego 1926 r.; Mendel Garfinkel, Tytus-Zygmunt-Leon Daszkiewicz-Bortnowski i Stanisław-Grzegorz Mościcki—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 26 lutego 1926 r.; Stefan-Stanisław Sieradzki, Ziemowit-Czesław Grzegorzewski i Jerzy Dokont—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie dnia 26 lutego 1926 r.; Marja-Modesta Kotowska, Lucjan-Józef Witkowski i Irena-Marja Rimlerowa—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 27 lutego 1926 r.; Adam Bień, Wacław-Anastazy Bogucki, Juda (Jehuda) Bornsztejn, Józef Chaciński, poseł na Sejm R. P.

Aleksander Czaplicki, Kazimierz Galiński, Izaak Königstein, Dr. Adolf Markowicz, Feliks Mishalla, Jerzy Majewski, Henryk-Feliks Maniszewski, Feliks Serwatowisz, Jadwiga Stankiewiczowa, Dr. Leon Rubin, Marja Wicher i Włodzimierz Tarczyński—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 6 marca 1926 r.; Dr. Witold-Marjan Jeżewski i Abraham Tymiański—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 10 marca 1926 r.; Józef Habergic, Edward Fuks, Wanda Zylberówna, Moryc Schüttenberg, Janusz-Ludwik Nowacki, Franciszek Wójcicki, Karol Epszcyn, Henryk-Stanisław Hausbrandt, Ignacy Brzeziński, Jan-Gabrjel Goszczyński, Piotr Skoraczewski i Wilhelm Lilker—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 13 marca 1926 r.; Lejzor Sachnowicz i Stefan-Bronisław Garliński—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 13 marca 1926 r.; Efim Szeskin—aplikantem w okręgu sądu apelacyjnego w Wilnie, dnia 13 marca 1926 r.; Witold-Bronisław Majewski—aplikantem w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 15 marca 1926 r.; Maksymiljan Karbowski—aplikantem w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 17 marca 1926 r.; Leonard-Czesław Szymankiewicz, Mikołaj Dobrzyński, Marjan-Ludwik Lewandowski i Aleksander-Henryk Szybiński—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 22 marca 1926 r.; Stefan Mateja i Wacław Kowalski, aplikant Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej—aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 24 marca 1926 r.; Mieczysław-Józef Sarna—aplikantem w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 25 marca 1926 r.; Ela Altman—aplikantem w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 26 marca 1926 r.; Hipolit-Stanisław Chłudziński, sędzia sądu okręgowego w Warszawie—notariuszem w Białej Podlaskiej, dnia 2 marca 1926 r.; Józef Grzędziński, sędzia sądu okręgowego w Piotrkowie—notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Częstochowie, dnia 2 marca 1926 r.; Ludwik Kleindienst, sędzia sądu okręgowego w Kaliszu—notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Wieluniu w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 16 marca 1926 r.; Ignacy Steliński, prezes sądu apelacyjnego w Lublinie—notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Lublinie, dnia 15 marca 1926 r.; Adam Dzierżawski, sędzia sądu okręgowego w Warszawie—notariuszem przy wydziale hipotecznym sądu pokoju w Sokolowie, w okręgu sądu okręgowego w Siedlcach, dnia 19 marca 1926 r.; Stanisław Zieliński, st. kanc. sądu okręgowego w Łucku—komornikiem na pow. łucki, z siedzibą w Kołkach w okręgu sądu okręgowego w Łucku, dnia 26 lutego 1926 r.; Konstanty Karmelitow—komornikiem na m. Wilno i pow. wileńsko-trocki, z siedzibą w Wilnie, dnia 26 lutego 1926 r.; Szczepan Komosiński—komornikiem przy sądzie okręgowym w Białymstoku II rew. powiatu bielskiego, z siedzibą w Siemiatyczach, dnia 6 marca 1926 r.; Witold-Alojzy Korabiusz—komornikiem przy sądzie okręgowym w Łucku na pow. włodzimierski, z siedzibą we Włodzimierzu, dnia 10 marca 1926 r.

Delegowani: Stanisław Pstrokoński, egzaminowany aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie—delegowany do p. o. sędziego pokoju i sędziego śledczego w okręgu sądu okręgowego w Warszawie, dnia 26 lutego 1926 r.; Henryk Butrym, delegowany do p. o. sędziego śledczego sądu okręgowego w Pińsku I rew. pow. łunińskiego, dnia 26 lutego 1926 r.; Jarosław Lachowicz, egzaminowany aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie—delegowany do p. o. sędziego pokoju i sędziego śledczego w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 6 marca 1926 r.; Dr. Józef Milewski, egzaminowany aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie—delegowany do p. o. sędziego śledczego sądu okręgowego w Łomży, dnia 22 marca 1926 r.

Przeniesieni: z urzędu: Henryk Kles, prokurator przy sądzie okręgowym w Grodnie—na stanowisko prokuratora przy sądzie okręgowym we Włocławku, dnia 9 marca 1926 r.; Bronisław Steinman, prokurator przy sądzie okręgowym

w Łucku — na stanowisko prokuratora przy sądzie okręgowym w Wilnie, dnia 9 marca 1926 r.; Joachim Rutkowski, sędzia pokoju w Kurowie—na stanowisko sędziego pokoju w Puławach w okręgu sądu okręgowego w Lublinie, dnia 13 marca 1926 r.

z urzędu w drodze wykonania wyroku dyscyplinarnego: Dr. Leon Konopka, sędzia powiatowy—na stanowisko sędziego powiatowego w Ropczycach, dnia 13 marca 1926 r.

na skutek podania w drodze konkursu: Franciszek Pytel, sędzia powiatowy w Zatorze—na stanowisko sędziego powiatowego w Myślenicach, dnia 9 marca 1926 r.; Aleksander Gerstman, sędzia powiatowy w Myślenicach — na stanowisko sędziego powiatowego w Wieliczce, dnia 9 marca 1926 r.; Bolesław Dżianott, sędzia sądu okręgowego w Jaśle — na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Krakowie, dnia 9 marca 1926 r.

na skutek podania: Jan Rościszewski, sędzia sądu okręgowego w Sosnowcu—na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Warszawie, dnia 2 marca 1926 r.; Franciszek Pędowski, sędzia sądu okręgowego w Kielcach — na stanowisko sędziego sądu okręgowego w Warszawie, dnia 2 marca 1926 r.; Jan Zardarnowski, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie—na stanowisko aplikanta w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 6 marca 1926 r.; Mieczysław Idźkowski, sędzia pokoju zapasowy w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu — na stanowisko sędziego pokoju zapasowego w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, z siedzibą w Częstochowie, dnia 15 marca 1926 r.; Dr. Stanisław Krzywdziński, sędzia powiatowy w Nisku—sędzią powiatowym w Jordanowie, dnia 22 marca 1926 r.; Paweł Baggowut, sędzia zapasowy w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu — na stanowisko sędziego pokoju zapasowego w okręgu sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 24 marca 1926 r.

Unieważnienie nominacji: Stanisław Grzegorz Mościcki—na stanowisko aplikanta w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 26 lutego 1926 r.; Władysław Niemczewski—na stanowisko aplikanta w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 6 marca 1926 r.; Marjan Okieńczyk—na stanowisko sędziego śledczego I rew. powiatu równieńskiego, dnia 6 marca 1926 r.

Zwolnieni na skutek podania: Jerzy Koenigstein, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 26 lutego 1926 r.; Antoni Obuchowicz, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 27 lutego 1926 r.; Roman Mazur, naczelnik sądu powiatowego we Wrześni dnia 6 marca 1926 r., z dniem 30 kwietnia 1926 r.; Aleksander Płachciński, kierownik sądu powiatowego w Margoninie dnia 6 marca 1926 r., z dniem 30 kwietnia 1926 r.; Nina Makow, aplikantka w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 6 marca 1926 r.; Jerzy Dołęga Kowalewski, podprokurator przy sądzie okręgowym w Warszawie, dnia 10 marca 1926 r.; Mieczysław Przybyłowski, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 8 marca 1926 r.; Lucjan Miketta, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Lublinie, dnia 13 marca 1926 r.; Feliks Badjan, sędzia sądu okręgowego w Pińsku, dnia 15 marca 1926 r.; Edward Muszalski, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 17 marca 1926 r.; Edmund-Franciszek Całus, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 17 marca 1926 r.; Dr. Zygmunt Nowosielski, sędzia sądu okręgowego w Poznaniu, dnia 18 marca 1926 r., z dniem 31 marca 1926 r.; Armand Dobrzyński, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 17 marca 1926 r.; Władysław Kozłowski, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 18 marca 1926 r.; Dr. Jan Schenk, sędzia sądu okręgowego w Bydgoszczy, dnia 22 marca 1926 r., z dn. 30 kwietnia 1926 r.; Wacław Walosiński, sędzia sądu okręgowego w Piotrkowie, dnia 24 marca 1926 r.; Jerzy Dziewuski, aplikant delegowany do p. o. podprokuratora przy sądzie okręgowym w Wlar-

szawie, dnia 24 marca 1926 r.; Stanisław Łazarowicz, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 25 marca 1926 r.

Przeniesieni w stan spoczynku na skutek podania: Andrzej Megger, sędzia powiatowy w Ropczycach, dnia 26 lutego 1926 r.; Dr. Mieczysław Zawadzki, sędzia sądu okręgowego we Lwowie, dnia 26 lutego 1926 r.; Tadeusz-Szymon Grotkowski, sędzia pokoju w Siedliszczu, dnia 6 marca 1926 r., z dniem 30 kwietnia 1926 r.; Tadeusz Malisz, naczelnik sądu powiatowego w Busku, dnia 15 marca 1926 r.; Stanisław Komalski, sędzia sądu okręgowego w Krakowie, dnia 22 marca 1926 r.; Karol Świątek, naczelnik sądu powiatowego w Suchej, dnia 15 marca 1926 r.; Dr. Józef Mieroszewski, sędzia sądu okręgowego w Rzeszowie, dnia 15 marca 1926 r.

Zmarli: Leon Bielawski, notariusz przy wydziale hipotecznym sądu okręgowego w Grodnie, dnia 10 lutego 1926 r.; Symplicjusz Świeszczakowski, komornik w Skierniewicach, dnia 1 lutego 1926 r.; Eugenjusz Wojszwillo, sędzia pokoju w Miadziole, dnia 23 lutego 1926 r.; Wojciech Janik, sędzia powiatowy w Jordanowie, dnia 21 lutego 1926 r.; Tadeusz-Jan Dyakowski, sędzia okręgowy w Złoczowie, dnia 18 lutego 1926 r.

W WIĘZIENICTWIE.

Mianowani: Ernest Nowakowski, podinspektor więzienia w Białymstoku—naczelnikiem więzienia II kategorii w Krzemieńcu w IX st. st., od dnia 1 marca 1926 r.; Władysław-Teodor Rutkowski, podinspektor więzienia w Suwałkach — naczelnikiem więzienia III klasy w Święcianach, od dnia 15 lutego 1926 r.; Lucjan Florykowski, podsekretarz więzienia w Sosnowcu—asystentem więzienia w Olkuszu w charakterze p. o. naczelnika więzienia tamże, od dnia 1 lutego 1926 r.; Leokadja Obuchowiczówna, instruktorką-asystentką więzienia kobiecego w Warszawie przy ul. Dzielnej № 26, od dnia 15 lutego 1926 r.; Mikołaj Minkin, sekretarz więzienia w Białymstoku—podinspektorem więzienia w Suwałkach od dnia 1 marca 1926 r.; Bronisław Hałubko, inspektor więzienia w Warszawie przy ul. Długiej № 52—naczelnikiem tegoż więzienia w VIII st. st. od dnia 1 marca 1926 r.; Marjan Bartosiak, p. o. kancelisty przy więzieniu w Kowlu—kancelistą tegoż więzienia od dnia 1 kwietnia 1926 r.

Przeniesieni: Bazyli Kowałko, p. o. kancelisty więzienia w Zamościu—p. o. kancelisty więzienia „Stefańskiego” w Wilnie od dnia 1 lutego 1926 r.; Jan Żugaj, naczelnik więzienia III klasy w Święcianach—podinspektorem więzienia w Wiśniczu od dnia 15 lutego 1926 r.; Antoni Talarek, naczelnik więzienia w Krzemieńcu—podinspektorem więzienia w Białymstoku od dnia 1 marca 1926 r.; Zygmunt Nejman, inspektor więzienia w Sieradzu — inspektorem więzienia w Łomży od dnia 1 marca 1926 r.; Jan-Feliks Czekałło, inspektor więzienia w Łomży — inspektorem więzienia w Sieradzu od dnia 1 marca 1926 r.; Aleksander Wojtalik, podinspektor więzienia w Łomży — podinspektorem więzienia w Wilnie na Łukiszkach od dnia 1 marca 1926 r.; Stanisław Podsiadło, p. o. kancelisty więzienia w Białymstoku — p. o. kancelisty więzienia w Sosnowcu od dnia 1 marca 1926 r.; Wiktor Zgirski, praktykant na inspektora przy więzieniu w Grodnie p. o. asystenta przy więzieniu w Łomży od dnia 1 marca 1926 r.; Zdzisław Zapolski, praktykant na inspektora przy więzieniu w Białymstoku—do więzienia w Nowym Sączu od dnia 1 lutego 1926 r.; Stanisław Bartnicki, podinspektor więzienia w Równem—podsekretarzem więzienia w Sieradzu od dnia 1 lutego 1926 r.;

Delegowani: Zofja Koroczycka p. o. asystentki więzienia w Grodnie od dnia 1 lutego 1926 r.; Franciszek Cabanowski, p. o. kancelisty przy więzieniu w Białymstoku od dnia 1 marca 1926 r.

Zwolnieni: Władysław Frankowski, podsekretarz więzienia w Sieradzu na własną prośbę do emerytury od dnia 1 lutego 1926 r.; Bolesław Jankowski, inspektor zakładu wychowawczo-poprawnego w Głazie na mocy art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej od dnia 1 lutego 1926 r.; Zygmunt Teodorczyk, inspektor więzienia w Wilnie na Łukiszkach na własną prośbę od dnia 1 lutego 1926 r.; Władysław Szkiłondź, podinspektor więzienia „Stefańskiego” w Wilnie na mocy art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej od dnia 1 marca 1926 r.; Bolesław Skrutkowski, kancelista więzienia w Lidzie na własną prośbę od dnia 1 marca 1926 r.; Władysław Zwoliński, kancelista więzienia w Opocznie na mocy art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej od 31 maja 1926 r.

Zmarli: Witold Rakowski, naczelnik więzienia przy ul. Długiej № 52 w m. st. Warszawie dnia 7 lutego 1926 r.; Kazimierz Brożyński, podinspektor więzienia w Łodzi przy ul. Targowej dn. 27 lutego 1926 r.; Józef Cerazy, naczelnik więzienia w Opocznie dnia 31 marca 1926 r.

ADWOKATURA:

Obwieszczenie.

Rada Adwokacka okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, ogłasza co następuje:

Został wykreślony z listy adwokatów:

Adw. Wilhelm Winterok, zam. w Warszawie, wskutek śmierci.

Zostali przyjęci w poczet adwokatów:

Henryk Felix z siedzibą w Łodzi, ul. Piotrkowska 130,
Stanisław Pawłowski z siedzibą w Łodzi, ul. Gdańska 93,
Jerzy Kowalewski z siedzibą w Kaliszu.

Został wykreślony z listy aplikantów adwokackich:

Henryk Felix, zam. w Łodzi, wobec przyjęcia w poczet adwokatów.

Zostali przyjęci w poczet aplikantów adwokackich:

Henryk Gacki z siedzibą w Warszawie, ul. Sosnowa 1,
Władysław Branicki z siedzibą w Warszawie, ul. Em. Plater 14,
Gamszej-Abram v. Gustaw Wielikowski z siedzibą w Warszawie, ul. Czackiego 6.

Zgłosili się o przyjęcie w poczet adwokatów:

Dr. Simche Binem v. Szymon Feldman, adwokat Izby Adwok. we Lwowie,
zam. w Złoczowie z siedzibą w Warszawie,
Michał Suryc, b. pom. adv. przys., zam. w Warszawie, przy ul. Nowolipki 14
z siedzibą w Warszawie.

KONKURS:

Opróżniła się posada sędziego sądu powiatowego w Rawie ruskiej.

Kompetenci o tę posadę lub o takie same posady, które mogą opróżnić się w innych sądach powiatowych, ewentualnie o posady sędziów śledczych w sądach okręgowych lub sędziów zapasowych w okręgu lwowskiego sądu apelacyjnego, wniosą udokumentowane podania w drodze służbowej do dnia 5 maja 1926 r. na ręce prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie.